

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA

Escola Politècnica Superior de Gandia

La sorpresa en One Piece i el seu efecte en l'engagement.

Treball Fi de Grau

Grau en Comunicació Audiovisual

AUTOR/A: Mas Pérez, Carles

Tutor/a: Pérez López, Héctor Julio

CURS ACADÈMIC: 2023/2024

RESUM

El present projecte conté l'anàlisi de la construcció, execució i efectes en l'espectador i l'*engagement* de les que són, molt possiblement, les dos sorpreses més famoses de *One Piece*. La hipòtesi que planteja aquest treball és que ens trobem davant d'un fenomen de gran interès en relació amb la sorpresa, especialment com a part de l'estructura serial de la narració en la ficció.

Quant a la metodologia que seguirem per a analitzar aquestes sorpreses i concloure què tenen en comú i què les fa tan especials, es troba explicat en profunditat més avant, junt a una clarificació sobre el que entendrem per sorpresa en aquest treball. Com veurem en les conclusions, *One Piece* és un obra singularment longeva, i això li permet crear sorpreses amb repercussions enormes que la fan famosa per tot el món.

Paraules clau:

One Piece, sorpresa, *engagement*, gir argumental, sèries

ABSTRACT

The present project contains the analysis of the creation, execution and effects on the viewer and on the engagement of the two biggest and most famous surprises in *One Piece*. The hypothesis that this project holds is that we find ourselves before a singular case of great interest in relation with surprise, especially as part of fictional serial narration structure.

The methodology we will follow to analyze these two surprises and conclude what they have in common and what makes them so special, is explained in detail further within this document, together with a clarification on what we will understand as a surprise in this project. As we will see in the conclusions, *One Piece* is a remarkably long story, and that allows it to create surprises with enormous repercussions that make it famous all around the world.

Key words:

One Piece, surprise, engagement, plot twist, shows

ÍNDIX

1. INTRODUCCIÓ	3
1.1. Objectius	3
1.2. <i>One Piece</i>	4
2. LA SORPRESA	5
2.1. El model d'estudi a seguir	5
3. LA MORT DE PORTGAS D. ACE	6
3.1. Introducció	6
3.2. Context	6
3.3. Consolidació d'esquemes mentals: la seguretat	7
3.4. La mort d'Ace es real i inqüestionable	9
3.5. La reacció dels espectadors	11
3.6. Revaluació i reestructuració dels esquemes mentals	12
3.7. L'engagement	14
3.8. Conclusió	14
4. LA FRUITA DE LUFFY I EL "GEAR FIFTH"	15
4.1. Introducció	15
4.2. Context	15
4.3. La construcció dels esquemes mentals	16
4.3.1. L'aparició de la Gomu Gomu no Mi i les propietats de la goma	16
4.3.2. Les marxes de Luffy	18
4.3.3. El despertar i la natura d'una Fruita del Diable	20
4.3.4. Dades que no pareixien tindre res a veure	22
4.3.4.1. Shanks el pèl-roig	22
4.3.4.2. El món de <i>One Piece</i> i la personalitat i natura de Luffy	23
4.4. La revelació de la fruita de Luffy: "Gear Fifth"	26
4.5. L'efecte en els espectadors	31
4.6. La reestructuració dels esquemes mentals	34
4.7. Efecte en l'engagement	35
4.8. Conclusió	40
5. CONCLUSIONS	41
BILBIOGRAFIA	43

1. INTRODUCCIÓ

La sorpresa en la ficció és un tema cada vegada més present en la ment dels espectadors i els autors. Termes com “*plot twist*” o “*foreshadowing*” són cada vegada més comuns al vocabulari general, i cada vegada més sèries i pel·lícules intenten tindre un gran moment sorprenent. A més, la sorpresa es un tema de gran interès, i està extensivament estudiat tant pel costat de la psicologia (Wulf Meyer, R. Reisenzein, o Gernot Horstmann son bons exemples) com pel costat de l'estructura narrativa i l'efecte en l'espectador (Héctor J. Pérez, Marie-Laure Ryan o Vera Tobin també destaquen). Així doncs, aquest és un element que desperta interès en l'estudi científic i intriga i fa disfrutar als espectadors cada vegada més.

La sorpresa en *One Piece* és un dels aspectes pels que aquesta sèrie és més coneguda. Cada vegada que hi ha una revelació o un punt de gir en la història, les xarxes socials semblen inundar-se de comentaris i reaccions dels espectadors de tot arreu. En aquest treball, doncs, estudiarem alguns dels casos més famosos de sorpreses en aquesta obra, com estan fets i quin efecte tenen en l'espectador i en l'*engagement* social de la sèrie, amb l'objectiu d'entendre per què tenen tanta fama i què les fa tan especials.

En aquest apartat parlarem dels objectius del TFG i donarem una mica de context sobre aquesta obra. Després, parlarem de la sorpresa i els mètodes que emprarem per estudiar-la. Seguidament, estudiarem el cas de la mort de Portgas D. Ace, un dels casos de sorpresa més famosos d'aquesta sèrie. En el següent capítol, parlarem de la revelació de la fruita de Luffy, un exemple molt recent de sorpresa que provocà un fenomen a nivell mundial. Finalment, aportarem unes conclusions general de l'estudi per a intentar concloure què fa tan especials les sorpreses de *One Piece* i per què son tan celebrades en tot el món.

1.1. Objectius

L'objectiu principal d'aquest estudi, doncs, és entendre com aconseguix *One Piece* generar un *engagement* social de tals magnituds amb les seues sorpreses, per a entendre millor com funcionen les sorpreses ben realitzades en la ficció. Per a realitzar aquest objectiu principal, resoldrem els següents objectius secundaris:

- Analitzar les sorpreses més conegudes de *One Piece* i el seu efecte en l'*engagement* social.
- Comparar les similituds i les diferències dels resultats.
- Raonar una sèrie de normes en comú, que afecten a la recepció de la narrativa.

1.2. *One Piece*

One Piece es un manga japonès escrit i il·lustrat per Eiichirō Oda. Va començar la seua publicació en la revista setmanal *Shōnen Jump* el 22 de juliol de 1997, i segueix en publicació a dia de hui. Al moment d'escriure aquest document, *One Piece* compta amb 1119 capítols publicats, recollits en 108 volumens.

Aquesta obra conta la història de Luffy, un pirata que va menjar una Fruita del Dimoni¹ de menut, transformant-lo en un home de goma. Als 16 anys es fa a la mar, tot sol, amb el somni de trobar el *One Piece*² i convertir-se en el Rei dels Pirates. Aquest somni el porta a creuar un món extremadament vast i fantàstic en busca de l'illa al final del Grand Line³, Laugh Tale, on es creu que es troba el *One Piece*. Pel camí anirà formant una tripulació amb persones que estima i respecta, i entrant en conflicte amb la duresa i crueltat del món, tant la infligida per altres pirates com per marines i governadors tirànics.

One Piece es una història d'aventures que pot disfrutar tot el món, amb els seus personatges carismàtics, el seu estil visual personal i la seua narració fàcil de seguir. Si ens endinsem una mica, però, trobem que *One Piece* tracta temes de gran importància humanística. Alguns exemples en són: racisme, feixisme, esclavitud, família trobada, discriminació, sexualitat, religió, colonització, el valor personal, la importància dels somnis en la vida, la pèrdua, etc.

One Piece s'ha convertit en un fenomen mundial. És, amb diferència, el manga més venut de la història, i el segon còmic més venut només per darrere de Superman, a qui cada vegada s'apropa més. Conta amb una adaptació a l'anime, que es consistentment la més vista a Crunchyroll cada mes, i un live action a Netflix que va ser el número 1 en 84 països, trencant tots els rècords d'eixida anteriors i sumant 47,8 milions de visualitzacions en només les seues primeres 3 setmanes. A més, lluny d'anar caient en l'oblit al ser una història tan llarga, cada vegada té més seguidors. Per exemple, quasi cada vegada que es publica un nou capítol es trending tòpic mundial en Twitter. Així doncs, ens torbem davant d'una sèrie que aconsegueix mantenir l'atenció d'espectadors a tot arreu del món i sorprendre'ls una i altra vegada durant ja 27 anys.

---

¹ Les Fruites del Dimoni son fruites que donen un poder a qui les menja, coneguts com a "usuaris", a canvi de no poder nadar en el mar. No existixen dos fruites iguals, i si el seu usuari mor, la fruita reapareix en algun lloc del món.

² El tresor de l'anterior rei dels pirates, Gol D. Roger. Ningú sap amb certesa si existeix o on està, però es diu que és el major tresor del món i qui el trobe es convertirà en Rei dels Pirates.

³ El mar més gran i perillós del món del *One Piece*, replet de pirates i fenòmens meteorològics impossibles. Té aquest nom perquè creua el món com una línia al mig.

2. LA SORPRESA

La sorpresa és una matèria extremadament ampla i complexa, inclús si ens limitem a la sorpresa en la narració. En aquest document, entendrem per sorpresa el model proposat per Wulf Meyer *et al.* (1997), en que la sorpresa es provocada per successos que discrepen dels esquemes cognitius.

De la mateixa forma que Héctor J. Pérez (2020), en el cas de la ficció, entendrem que els esquemes cognitius son les creences que l'espectador va formant i afiançant a mesura que va experimentant una narració. Passiva e inconscientment, anem formant idees sobre personatges, successos i el to i la natura de les històries que consumim, i formem teories sobre el futur de forma subconscient; aquestes idees i teories son les creences que formen els nostres esquemes cognitius. Així doncs, una sorpresa en la narració ocorre quan es desenvolupa un succés que contradiu aquestes creences.

2.1. El model d'estudi a seguir

Podem observar, tal i com diu Héctor Pérez, que les sorpreses en les narracions consten, per tant, de tres parts separades en el temps, cadascuna amb funcions distintes:

- La narrativa fins la sorpresa, que servix per a crear i afiançar els esquemes de l'espectador.
- El succés que constitueix la sorpresa, que desafia els esquemes mencionats.
- La reestructuració dels esquemes desafiat, en que els esquemes s'adapten a la realitat revelada i es revalua la història tant fins al moment com en el futur.

Aquesta serà l'estructura que seguirem en aquest estudi per a analitzar la construcció de la sorpresa en *One Piece*. Primer, analitzarem els successos rellevants a la sorpresa en qüestió que hagen ocurregut prèviament, per a entendre els esquemes que han format els espectadors fins al moment sorprenent; després, analitzarem el propi succés, per a vore com està construït i com desafia els esquemes anomenats; finalment, analitzarem l'efecte que aquest succés té en l'espectador, per a entendre la revaluació de la història que aquest provoca.

A més, analitzarem l'efecte que tenen en l'engagement social els efectes que tenen aquestes sorpreses en l'espectador, per a entendre si son ben rebudes o no i fins a quin punt. D'aquesta forma, podrem entendre com crea *One Piece* les sorpreses per les que és tan famosa, quin efecte provoquen en l'espectador i com afecten a la fama de la sèrie.

3. LA MORT DE PORTGAS D. ACE

3.1. Introducció

En aquest apartat parlarem de la mort de Portgas D. Ace, un personatge que, inclús hui, segueix sent molt popular. 13 anys després de la seua mort, els lectors de *One Piece* segueixen parlant d'ell, segueixen creant contingut a les xarxes socials d'ell i de la seua mort i segueix apareixent en el top 10 de totes les enquestes de popularitat oficials.

Per a tractar aquest fenomen, ens situarem en context sobre aquest personatge i la seua acceptació entre els espectadors i parlarem del antecedents de morts en la història i la consolidació d'esquemes mentals que això provoca en l'espectador, el moment de la seua mort, la reacció dels espectadors i els efectes que aquest moment va tindre en els mencionats esquemes i en l'engagement social de l'obra.

3.2. Context

Portgas D. Ace es el germà de Luffy, el protagonista de la història. La seua primera aparició va ser en el capítol 154 del manga, corresponent a l'episodi 91 de l'anime, encara que descobrim la seua identitat una mica més tard, en el capítol 159 del manga, corresponent a l'episodi 95 de l'anime. A l'igual que el seu germà, Ace es un pirata i posseeix una Fruita del Diable⁴, que li permet convertir el seu cos en foc, fent-lo intocable. A diferència del seu germà, però, ell no és capità, sinó que es part de la tripulació d'un dels Emperadors del Mar⁵, Barbablanca. El seu carisma i força el van convertir ràpidament en un favorit del fans, superant en algunes ocasions a personatges principals en els rankings de popularitat. Molta gent parlava de voler vore més d'aquest personatge, i la seua personalitat cridanera i positiva provocava admiració.

Rankings de popularitat des de l'aparició d'Ace en la història fins l'últim abans de la seua mort. Ocupa els llocs 8, 10 y 5 cronològicament.

⁴ La Mera-Mera no Mi.

⁵ Els quatre Emperadors del Mar son els pirates més poderosos i influents del mar, tant que inclús la Marina evita enfrontaments amb ells.

Més endavant, Ace és capturat per la Marina i sentenciat a mort, i esclata una guerra entre la Marina i els pirates de Barbablanca (a qui s'uneix Luffy) que decidirà el seu destí, la Guerra de Marineford. La seua captura succeeix en el capítol 441 del manga, corresponent a l'episodi 325 de l'anime, mentre que la trama del seu rescat passa a un paper principal en el capítol 552 del manga, corresponent al 461 de l'anime, i la seua mort arriba en el caítol 574 del manga i 483 de l'anime.

3.3. Consolidació d'esquemes mentals: la seguretat

Una dita general sobre aquesta sèrie, que ha perdut algo de força des d'aquest succés, és que en *One Piece* no mor ningú. La creença de l'espectador de que ningú va a morir està fortament afiançada, i no sense raó. Un parell d'exemples que han contribuït a aquesta creença son les aparents morts de Pell i Pagaya, y encara que hi ha molts més, aquests dos destaquen per l'absurd de les seues supervivències.

L'explosió en que "more" Pell / El "sacrifici" de Pagaya y el llamp que pareix acabar amb ell.

Pell és un soldat d'Alabasta, dedicat al seu regne. Prop del clímax de la història d'Alabasta, decideix sacrificar-se per a salvar als ciutadans del regne utilitzant la seua Fruita del Diable, que li permet transformar-se en un falcó gegant, per a dur una bomba apunt d'explotar al cel, lluny dels civils. Després d'una emotiva escena, Pell alça el vol i la bomba explota als seus peus amb tanta força que aclaria el cel, i el veiem tancar els ulls, en pau, just abans de l'explosió. No obstant això, alguns episodis més tard, torna a aparèixer amb algunes ferides i crosses, viu després de tal explosió.

El pare de Connis, Pagaya, té una mort que sembla igual d'inqüestionable. A diferència de Pell, aquest personatge és un home normal i corrent de

mitjana/avançada edat, sense força o habilitats sobrenaturals. La seua aparent mort succeix quan espenta a la seua filla per a apartar-la d'un llamp llançat pel vilà d'aquest arc, Enel. El llamp en qüestió és tan poderós que travessa la terra en la que cau per complet, deixant un forat en l'illa flotant en que s'hi troben. En l'adaptació a l'anime, inclús veiem la seua silueta desaparèixer en el llamp. Al final de l'arc, però, apareix com si res, i explica que un altre personatge li ha salvat la vida.

Exemples com aquests hi ha molts més, quasi iguals d'inexplicables, però aquests son, probablement, els més inverosímils. Cap destacar, a més, que ambdós són personatges secundaris, amb una moderada rellevància en la història dels seus respectius arcs, i una molt diminuta en el total de la història.

Aquestes reaparicions sorpresa d'entre els morts han deixat un mal sabor de boca en molts fans, que pensen que la història milloraria si existira la tensió de que algú poguera morir. Costa molt, inclús hui dia (que ja han mort prou personatges) que l'audiència crega que ha mort algú.

Existix, però, una excepció a aquesta regla: els flashbacks. En *One Piece* a sovint veiem flashbacks que expliquen el passat de personatges o successos importants. Ací trobem, curiosament, el contrari a la resta de la sèrie: l'espectador espera vore mort. En quasi tots ells moren personatges molt importants, en major o menor mesura. Per exemple, en el flashback del passat de Nami, la seua mare adoptiva és assassinada davant d'ella, quan era una xiqueta. Un altre exemple, molt més fort, és el flashback del passat de Robin, en que als seus 8 anys presència com tota la població de la seua illa, inclosa sa mare (que no veia de fa anys), els seus amics arqueòlegs i Saul, un gegant que s'havia convertit en el seu confident, son erradicats per la Marina i la illa és reduïda a cendres, sent Robin l'única supervivent de tal genocidi.

Tot açò contribueix a consolidar firmament una idea en els espectadors, que passa a formar part dels seus esquemes mentals: en *One Piece*, el perill de mort no és real excepte en flashbacks.

Un altre factor a tenir en compte, estudiat per Héctor J. Pérez i Rainer Reisenzein (2019), és la relació entre la inversió emocional de l'espectador i la sorpresa. En el seu estudi de la reacció dels espectadors a la mort de Jon Snow, afirmen que:

“Based on a theory of plot twists as surprise structures, we argue that the reactions of fans can be understood as concrete, contextually adapted realizations of the characteristic cognitive reactions evoked by the emotions of surprise and shock caused by unexpected negative events.”

Com ja hem mencionat, Ace era un personatge molt popular abans inclús de prendre més rellevància en la història, sent un personatge graciós, admirable i amable. Una vegada al punt de la seua mort, han transcurrit 22 capítols en el manga

en que la trama de rescatar a Ace ha pres un paper principal, però no ha tingut massa temps en pantalla. Els espectadors desitgen veure més d'aquest personatge, la importància del qual no fa sinó augmentar, i que, immediatament abans de la seua mort, acaba de ser rescatat en un moment triomfal pel seu germà menut, tres superar l'impossible. L'espectador té, en este moment, una forta inversió emocional en Ace, acompanyada de sentiments positius provocats pel seu rescat.

Per tot açò, a ningú se li ocorria que Ace poguera morir. Ace era un personatge molt més important que els personatges secundaris com Pell o Pagaya, a més de tindre una forta relació amb el protagonista de la història, i una llarga seqüència de succeïments destinada a rescatar-lo. A més, el seu rescat no ocorre en un flashback, i Oda es reserva les morts més importants per al passat. Els fans l'adoren i tot apunta a que anem a veure més d'ell a partir d'ara. La seua mort pareixia impossible. I això ens porta al següent punt.

3.4. La mort d'Ace és real i inqüestionable

L'escena de la mort d'Ace està creada amb cura per a no deixar lloc per al dubte. Oda sap el que provoca en els seus espectadors amb la seua història, i s'adona que, arribats a aquest punt, els seus espectadors es mostren escèptics davant l'aparent mort de qualsevol personatge. Per tot açò, aquesta escena es desenvolupa amb el propòsit de que ningú pugui pensar que Ace segueix viu. Per a desafiar un esquema mental tan afiançat, hi ha que ser directe des d'un principi.

Ace mor protegint al seu germà menut, Luffy. Durant la Guerra de Marineford entre la Marina i els pirates de Barbablanca, Luffy aconseguix rescatar al seu germà i lliberar-lo. Tot el que tenen que fer ara és córrer cap a la llibertat. Per desgràcia, Ace cau en la provocació de l'enemic, l'Almirall de la Marina Akainu, aquest es disposa a utilitzar la seua Fruita del Diable per a cremar a Luffy fins la mort amb un puny de magma, qui es troba distret.

En el manga, la mort d'Ace ocupa un capítol sencer, que com ja he mencionat abans és el capítol 574. Tot aquest capítol està ple de confirmacions de que, en efecte, la mort d'Ace està ocorrint. L'episodi anterior acaba amb Ace posant-se entre Luffy i el seu agressor, i les confirmacions de mort comencen d'inmediat: el capítol 574 del manga de *One Piece* es titula "*La mort de Portgas D. Ace*". A banda del significat simbòlic que posseeix el nom complet dins de la història, que és un altre tema, servix per a que el lector abandone tota esperança abans de veure l'escena, i canvie la mentalitat. Al fi i al cap, en *One Piece* no mor ningú i fa només un parell d'episodis Ace a sigut rescatat. Aquesta preparació de l'espectador és essencial, ja que sense ella molts no llegirien aquesta escena amb la mateixa angoixa, incrèduls davant de la possibilitat de mort.

Amb aquest to ja establert, l'escena es desenvolupa amb més i més confirmacions. Primer veiem la impossible ferida d'Ace: un gran forat en el pit fet per magma que l'ha cremat per dins. Després, el veiem caure de genolls en els braços del seu germà. Mentre la batalla continua, i els personatges ploren el que està a punt d'ocurrir, Ace i Luffy tenen una emotiva conversa en que el propi Ace insisteix a un incrèdul Luffy que les seues ferides son massa, i que no té salvació. Mentre ocorre tot açò, inclús un metge de batalla s'apropa a vore la ferida, però Ace li diu que és inútil. Acte seguit, mentre va perdent les forces i la veu, i tota la seua tripulació plora en el camp de batalla, Ace els dona les gràcies a tots per haver-lo estimat i, tot seguit, cau mort al costat del seu germà menut. Veiem el seu cos, la sang al terra i la ferida, i la seua Vivre Card⁶ es crema fins desaparèixer. El ritme, l'emotivitat, les reaccions dels personatges i les confirmacions narratives (a lo que hem de sumar la música en l'adaptació de l'anime) s'esforcen amb insistència per deixar-ho clar: Portgas D. Ace està mort i no hi ha dubte possible.

El colp mortal / El moment de la mort d'Ace

Aquest moment és un punt de gir en el sentit tradicional de la paraula, un moment concret que canvia la direcció en la que pareix avançar la història d'immediat i desafia els esquemes mentals dels espectadors. Aquesta natura, junt amb el shock i el desconcert del que acaba d'ocurrir, contribueix a que l'espectador es trobe perdut i desitge descobrir què passarà ara. El rumb al que la narració pareixia apuntar ha desaparegut en un instant, junt amb un personatge molt vullgut, així que l'espectador desitja reubicar-se i entendre cap on avançarà la història.

---

⁶ Una Vivre Card és un paper fabricat amb trossos de les ungles d'una persona. Estiga on estiga eixa persona, la seua Vivre Card s'arrossegarà suaument en la seua direcció. Si la persona mor, però, la Vivre Card es cremarà espontàniament fins desaparèixer.

3.5. La reacció dels espectadors

Com ja hem establert, Ace era un personatge molt estimat pels fans, a pesar del seu poc temps en pantalla. Els seus resultats als rankings de popularitat de *One Piece* eren excel·lents, superant inclús a molts personatges amb més temps en pantalla. Des que descobrim que la Marina va a executar-lo, Ace guanyà una presència més central en la trama, cosa que va alimentar les esperances dels seus fans de veure més del seu personatge favorit, i va aconseguir que més gent s'interessara per ell. Les emocions i els esquemes mentals es van unir per a fer que la seua mort no pareixera una possibilitat real, sinó tot el contrari: pareixia que els fans que tant adoraven a Ace anaven a poder, per fi, veure més del seu personatge preferit.

Pràcticament ningú s'esperava, doncs, que després de tant de temps intentant rescatar a Ace (i aconseguir-ho), aquest muiguera just abans d'escapar. Fins ací la reacció és prou unànime: inclús els espectadors que creien que anava a morir no estaven convençuts de que puguera ocórrer.

Les reaccions a la sorpresa van ser una mica més mixtes, encara que no en gran mesura. Alguns fans es van queixar de que Ace no havia tingut suficient protagonisme, i que una mort que podria haver sigut molt més impactant els va deixar una mica indiferents per un personatge al que no s'havien pogut encarinyar. La majoria, no obstant, va viure aquesta mort com un moment tràgic.

L'escena té un fort efecte emotiu, i el carisma d'Ace havia aconseguit que fora el personatge favorit de molts. A açò es suma el shock produït per la ruptura dels esquemes mentals dels espectadors i la desconexió sobtada amb les seues emocions d'alegria, segons ambdós models mencionats anteriorment. Així doncs, la majoria ho van viure amb tristesa, molts arribant a les llàgrimes. Alguns seguien defenent, incrèduls, que Ace no s'havia mort. Inclús hui uns pocs segueixen pensant que reapareixerà, a pesar d'haver vist la seua tomba i la reaparició de la seua Fruta del Diable. El shock va ser tan gran que encara hui apareixen posts en Reddit o Twitter, per exemple, en que la gent comparteix les seues reaccions a aquest event.

A més, aquesta escena té un altre factor que la fa especialment dolorosa: Luffy. El protagonista de la nostra història, Luffy no ha baixat mai del primer lloc en totes les enquestes de popularitat. És un personatge estimat de forma quasi unànime, i en aquesta escena el veiem sofrir més que mai, tant que el seu cos entra en xoc i perd el coneixement. Els sentiments d'esperança i expectatives per Ace, de carinyo i simpatia per Luffy i la ruptura dels esquemes mental més afiançats fins al moment de la sèrie s'uneixen per a provocar una escena tremendament sorprenent, impactant i emotiva, que provoca un potent shock en l'espectador.

Totes les enquestes de popularitat des de la mort d’Ace. D’esquerra a dreta y de dalt a baix, ocupa els llocs 6, 5, 8 y 9 en ordre cronològic.

Inclús hui en dia, Ace seguix siguent molt popular. Abans he inclòs les tres enquestes de popularitat oficials que va haver entre la seua primera aparició i la seua mort, però Ace no va desaparèixer d’elles al fer-ho de la història. Tot el contrari, inclús va pujar alguns llocs després de la seua mort en varies ocasions, i no ha baixat mai del top 10 des d’aleshores, en una sèrie amb centenars i centenars de personatges. Cal destacar que açò també es deu a que Ace no ha desaparegut en la seua totalitat de la història, i que es menciona o apareix molt esporàdicament en algun flashback en el que descobrim alguna cosa més d’ell. Altra prova de la inversió emocional que tenien els espectadors en aquest personatge és que, quan apareix hui en dia en la història en algun d’aquests flashbacks, les xarxes socials exploten amb posts d’alegria dels seus fans per tornar-lo a veure.

3.6. Revaluació i reestructuració dels esquemes mentals

Els 574 capítols del manga que hi ha des del seu inici fins a aquest moment ens fan construir la creença que aquesta escena, la mort d’Ace, no pot ocórrer. Durant 12 anys, aquesta sèrie ha deixat clar que la mort està fora de les possibilitats. No obstant això la mort d’Ace no és inversemblant, sinó només inesperada. Açò es deu a com la sèrie fomenta aquesta creença: *One Piece* planteja la supervivència impossible dels seus personatges com algo sorprenent, encara que l’espectador s’ho veja vindre, en lloc de plantejar-la com la conclusió lògica del succés.

En l’univers de la història, la mort és una amenaça molt real i ocorre tots els dies. Açò genera un fenomen en que, encara que sabem que aquest és un món dur en

que centenars de persones moren tots els dies, no creiem que siga algo que li pot ocórrer a un personatge com Ace. Per això, quan finalment ocorre, és completament plausible dins de l'univers narratiu, però impossible dins dels esquemes mentals de l'espectador, i en lloc d'estranyesa o confusió davant la seua inversemblança, l'escena produeix tristesa i xoc davant la seua plausibilitat, que xoca frontalment contra les creences de l'espectador, trencant-les.

Açò és essencial en la recepció d'aquesta sorpresa. Com explica Vera Tobin (2018, 5):

“[...] the satisfactions that come from the sense that the plot is a finely constructed mechanism, a well-oiled trap, with pieces that snap together tightly”.

Per a aconseguir açò, la narració ha d'apuntar en una direcció amb l'objectiu de girar-se i apuntar en altra mentre produeix la sensació de que la sorpresa i la nova direcció han sigut coherents amb l'anterior e inclús inevitables. L'espectador disfruta de ser enganyat, però odia sentir que li han fet trampa.

Per tant, si la mort d'Ace fora algo inversemblant en l'univers en el que s'ambienta *One Piece* fins aquest moment, la reacció a aquest succés tràgic haguera sigut molt distinta: donaria la impressió de que la narrativa està mal construïda i que l'autor ens ha fet trampa, no ha seguit les normes del joc que ell mateix ha creat. Però com la mort ha estat present com a amenaça des del primer capítol (en la percepció dels personatges, no dels lectors), una mort no es sent com a una cosa estranya o contra les normes: de fet, en retrospectiva, donada l'enorme potència militar de la Marina la mort d'Ace pareix coherent i inevitable. Exactament com Tobin explica que s'ha d'executar una sorpresa.

Aquest succés no només va tindre conseqüències en el seu moment: el seu legat va més enllà d'Ace. Després de la mort d'un personatge tan important, els espectadors tenen que reavaluar tot el que donaven per fet, i reestructurar els seus esquemes mentals. La famosa frase “en *One Piece* no mor ningú” ja no és certa, i pareix que, molt probablement, la mort ja no siga una impossibilitat tan clara.

Tot açò, per suposat, ha resultat ser cert. Des de la mort d'Ace, han mort molts altres personatges i la certesa de que el teu personatge favorit està fora del perill de la mort és menys realista.

El resultat d'aquesta reestructuració ha estat que els fans veuen com a possible (encara que es segueix veient com a improbable) la mort de qualsevol, sempre que no siga de la tripulació principal. Aquest succés, la mort d'Ace, ha resultat ser un punt sobre el que ha girat no només la trama del seu arc narratiu, i no només el to o la percepció del que pot haver en joc, sinó l'experiència dels espectadors en general.

3.7. L'engagement

La mort d'Ace va ocórrer fa quasi 14 anys. Dades d'audiència de plataformes legals conegudes de hui, com Crunchyroll, son inexistents (aquesta plataforma, de fet, acabava de nàixer). No obstant això, seguix siguent possible, hui en dia, trobar grans quantitats sobre aquest moment, cosa que demostra que va tindre un fort efecte en l'audiència. Més d'una dècada més tard, seguix havent incomptables vídeos de reacció a les distintes xarxes, es fan posts en Reddit per a parlar del moment i es creen vídeo assajos i biografies en YouTube sobre el personatge i la seua mort, que seguixen guanyant grans números de visites.

La mort d'Ace va tindre tantíssim engagement que ha transcendit el fàndom. Hi ha moltíssima gent que no ha vist *One Piece*, però que coneix a algú que sí o ha interactuat mínimament amb ella en xarxes socials que sap tres coses de la sèrie: el protagonista té un barret de palla, el protagonista vol ser el rei dels pirates i Ace mor. La majoria de fans que comencen a vore *One Piece* posteriorment a la seua mort (jo inclòs, per exemple), acaben descobrint-ho per accident abans d'arribar a eixa part de la història.

3.8. Conclusió

En definitiva, la mort d'Ace va ser un moment crucial en la història que conta l'obra, no només per la mort d'un personatge important, sinó també per l'efecte durader que ha tingut en els espectadors i la forma en que consumeixen la sèrie.

Després de 574 capítols del manga, l'aparentment impossible mort d'aquest personatge ha tingut un impacte tan durader en els espectadors que hui en dia encara es parla activament del tema. Oda ha aconseguit aquest efecte mitjançant la cuidadosa gestió dels esquemes mentals dels seus espectadors, creats i reforçats durant més d'una dècada i trencats en un sol capítol. El seu fort impacte en les emocions, creencies i teories dels espectadors van aconseguir disparar l'engagement social de la sèrie tant que inclús aquells que no la consumien s'assabentaren com a efecte colateral, i la seua versemblança va aconseguir que la percepció de la qualitat del guió no només no disminuïra després d'un succés aparentment impossible, sinó que aumentara. I, com vorem més endavant en aquest document, aquesta no és la única vegada que una cosa així ha succeït en aquesta sèrie.

4. LA FRUITA DE LUFFY I EL “GEAR FIFTH”

4.1. Introducció

En aquest apartat parlarem de la que és possiblement la sorpresa més gran de *One Piece* i la que és sense dubte la sorpresa que ha generat més *engagement* de la història de la sèrie, que ha arribat a convertir-se en un fenomen mundial. Es tracta de la revelació que la fruita de Luffy, la *Gomu Gomu no Mi*⁷ no existeix, i es tracta en realitat de la *Hito Hito no Mi: model Nika*, la fruita *Zoan* mítica del Déu del Sòl Nika.⁸

Aquesta sorpresa és la que més preparació té de la sèrie, ja que se'ns introdueix com a *Gomu Gomu no Mi* la fruita de Luffy en el capítol 1 del manga, en 1997, i es revela la veritat en el capítol 1044, publicat en el 2022: és a dir, 25 anys durant els quals hem estat equivocats, tant els espectadors com els personatges principals, sobre un aspecte clau del que és protagonista inclús en una sèrie coral. És, molt probablement, el cas de *set-up* i *payoff* més llarg del món en la ficció.

Per a analitzar aquesta sorpresa, seguirem un mètode similar al de la mort d'Ace. Primer ens situarem en context, parlant breument sobre aquest déu que la fruita de Luffy representa i el moment de la narració en que es desenvolupa la sorpresa; després analitzarem els esquemes mentals que té l'espectador i com es construeixen, explicant les “marxes” de Luffy (ja que aquesta sorpresa és la Cinquena Marxa) i com funcionen les Fruites del Diable; tot seguit parlarem del moment sorprenent en sí, i de com està construït; després, parlarem de la reestructuració dels esquemes mentals de l'espectador i l'efecte que produeix en ell; finalment, parlarem del seu efecte en l'engagement social de la sèrie.

4.2. Context

La deïtat que representa la fruita en qüestió, el Déu del Sòl Nika, és una deïtat oblidada per la majoria del món a causa de la censura el Govern Mundial, però adorada pels que encara la recorden. Coneguda pels noms de Nika, Joyboy, i El Guerrer de l'Alliberació, aquesta entitat encara està rodejada de misteri. Sabem que fa 800 anys al món de *One Piece* va existir un home conegut com a Joyboy, usuari de la mateixa fruita, que es va convertir en un símbol d'esperança per a esclaus i oprimits, que va fer guerra contra el Govern Mundial i que aquest últim va aconseguir eliminar un segle sencer de la història del món, conegut com a “Segle buit”, per a ocultar la veritat sobre la guerra contra Joyboy, i pot ser més.

Aquesta revelació es produeix en meitat d'una guerra per l'alliberació d'un país esclavitzat, Wano, quan Luffy mor en la seua batalla contra Kaido, el líder de les

---

⁷ Fruita de la Goma Goma.

⁸ Fuita de l'Humà Humà: model Nika.

forces enemigues i Emperador del Mar. És en aquest moment quan Luffy torna a alçar-se amb la seua nova forma i descobrim la veritat sobre la seua fruita.

4.3. La construcció dels esquemes mentals

Aquest és un cas curiós en les regles de la sorpresa. Com hem mencionat abans al parlar dels estudis de Vera Tobin (2018, 8), a l'espectador li encanta que l'enganyen però odia que li facen trampa. Hi ha que establir unes regles de joc, deixar pistes, donar la oportunitat per a que l'espectador no tinga la sensació de que la sorpresa ha ixit del no res i la història està mal feta. En aquest cas, però, no ens han donat mai raons de dubte tangibles, o no ho sembla, com vorem més avant. No obstant això, la recepció d'aquesta sorpresa ha sigut quasi unànimement positiva. Per a reconciliar aquests fets, anem a explicar allò relacionat amb la sorpresa que s'ha desenvolupat durant els 25 anys anteriors per a entendre, més avant, per què aquesta sorpresa funciona.

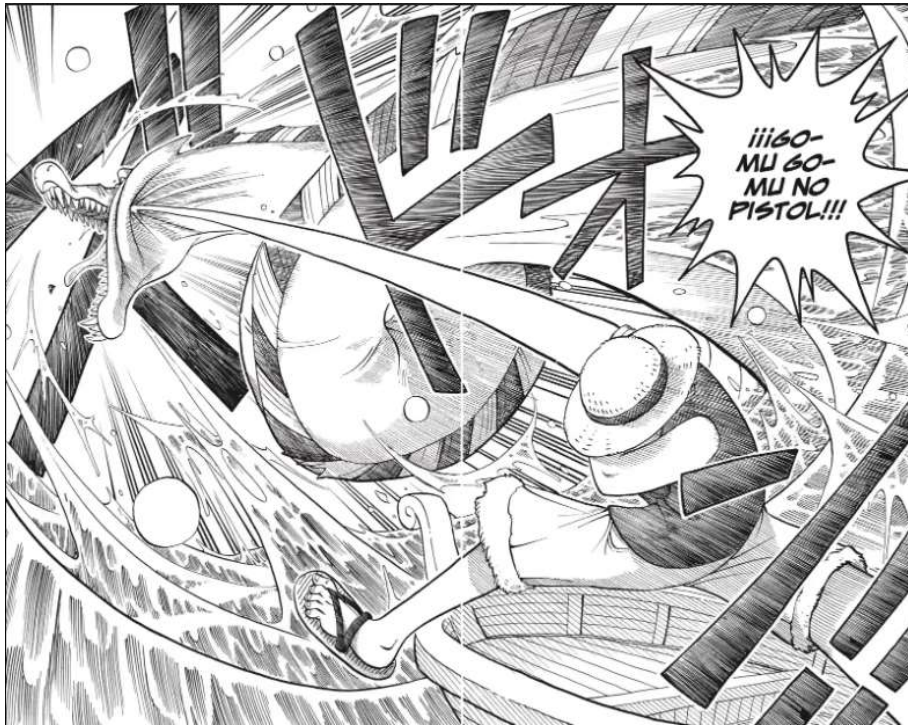
4.3.1. L'aparició de la Gomu Gomu no Mi i les propietats de la goma

La fruita de Luffy és introduïda, com ja hem dit, en el capítol 1 del manga en 1997, titulat "*Romance Dawn-The Dawn of the Adventure*". En aquest capítol, veiem com es manifesten els poders de Luffy de xiquet, després de menjar-se, sense saber el que era, la Fruita del Diable. El seu amic i pirata adult Shanks li ho explica, i tota la seua tripulació sembla espantada, ja que havien tingut que furta eixa fruita d'un vaixell enemic. És un d'ells qui l'anomena la *Gomu Gomu no Mi*.

A partir d'aquest mateix episodi ja trobem, també, una costum de Luffy que ens ajuda a recordar el nom (fals) de la seua fruita. En el mitjà en que es publica la història, el manga, i més encara en el gènere en que es classifica, el *Shonen*(anotació), és una costum prou estesa (de fet, quasi una norma) que els personatges que lluiten tinguen distints atacs amb noms, que diuen en veu alta al fer-los (per exemple, l'Ona Vital de Son Goku). Aquesta norma s'aplica també a *One Piece* i a tots els seus personatges, Luffy inclòs. El que tenen en comú els noms de tots els atacs de Luffy, que són ja innumerables, és que tots comencen per "*Gomu Gomu no...*" que es traduiria, aproximadament, com a "De Goma-Goma...", i funciona com una espècie d'introducció per a l'atac en qüestió. Per exemple, el primer cas de tots que es pot vore en la figura següent es diu "*Gomu Gomu no Pistol*", o "Pistola de Goma-Goma".

Aquesta costum del mitjà, doncs, contribueix a reforçar els nostres esquemes mentals. Hi ha moltes Fruites del Diable en *One Piece*, totes amb el nom del poder que donen, igual que la de Luffy. No obstant, Luffy és l'únic que inclou el nom de la

seua fruita en els noms dels seus atacs, i la conseqüència és que el nom de la *Gomu Gomu no Mi* es fa inoblidable, a diferència de la resta.

La primera tècnica de Luffy, "Gomu Gomu no Pistol".

A més de dir el fals nom (encara que ell no ho sap) de la seua fruita una i altra vegada durant la seua aventura, també el veiem utilitzar les propietats de la goma per a lluitar i per a fer la seua vida més convenient, com per exemple per a unflar-se com un globus i rebotar bales de canó o per a llançar-se com un coet i arribat als llocs més ràpid.

Luffy rebotar una bola de canó unflant el cos/Luffy puja a l'alt d'una torre estirant el braç

Però les propietats de la goma no acaben ací. No és que el cos de Luffy senzillament es comporte com si fora de goma, sinó que a tots els efectes pràctics ho és. En l'arc de Skypeia, Luffy i la seua tripulació es troben en unes illes als núvols, situades en el anomenat Mar Blanc, fet de núvols especialment densos. En elles, els protagonistes han de lluitar contra un tirà anomenat Enel, que té un complex de déu perquè és usuari d'una fruita que li permet convertir el seu cos en electricitat, fent-lo intocable, i fer que caiguen llamps a voluntat i disparar electricitat, de forma que pot exercir càstigs divins en qualsevol lloc del cel, on no existeix la goma. Ningú pot fer-li mal ja que ningú pot tocar l'electricitat i ningú pot resistir les potents descàrregues elèctriques dels seus poders. En aquesta batalla aparentment impossible, la clau de la victòria resideix en Luffy: el seu cos és completament immune a l'electricitat d'Enel, a l'igual que la goma, i el permet colpejar-lo com a qualsevol altre humà.

Tot açò es combina per a reforçar fortament els esquemes mentals de l'espectador. Se'ns ha introduït el nom de la fruita al principi de l'obra, quan encara no sabem res d'aquest món i no tenim ninguna raó per a dubtar. Hem vist a Luffy confirmar una i altra vegada que el poder que ha obtingut de la seua Fruta del Diable es, efectivament, un cos de goma, i hem conegut a altres usuaris de fruites, i els noms d'eixes fruites segueixen la mateixa lògica que la de Luffy. Fins al moment, no hi ha raons per a dubtar i tot pareix confirmar el que ens està ensenyant l'obra del món en que està ambientada.

4.3.2. Les marques de Luffy

Com em mencionat abans, la sorpresa que anem a tractar és la revelació de la verdadera naturalesa de la fruita de Luffy, que es dona amb la revelació de la Cinquena Marxa. Per a entendre millor el moment sorprenent, parlarem sobre què són les marques de Luffy i quines normes segueixen.

A l'igual que dir els noms dels atacs al fer-los, *One Piece* compleix un altra costum, també quasi una norma, del *Shonen*: les transformacions. Des del "*Super Sayan*" de Son Goku, les transformacions en que els personatges de manga es tornen més poderosos durant un temps s'han convertit en un estàndard. En el cas de Luffy, aquestes transformacions són el que ell anomena Marxes. Les primeres Marxes en aparèixer, que ho fan quasi a l'hora, són el "*Gear Second*" i el "*Gear Third*".

Durant l'arc de *Water 7/Eines Lobby*, Luffy es troba amb uns oponents massa poderosos i es veu, en un primer moment, incapaç de protegir a la seua tripulació. Com a resposta a l'amenaça, utilitza la seua imaginació i enginy per a desenvolupar les dos Marxes mencionades, i poder seguir el ritme dels que amenacen als seus. Aquest és un detall important: en el manga les transformacions solen vindre d'un

poder interior canalitzat mitjançant alguna emoció forta (generalment negativa), però en el cas de Luffy les aconsegueix mitjançant l'aplicació intel·ligent del comportament del seu cos de goma.

En el cas del *Gear Second* o Segona Marxa, Luffy aprofita l'elasticitat del seu cos per a contreure i estirar les seues cames, generant una pressió i soltant-la de colp. El resultat és que aconsegueix accelerar el ritme de la seua circulació sanguínia, cosa que el permet moure's molt més ràpid i colpejar molt més fort però augmenta la seua temperatura corporal fins al punt de fer vapor i el deixa esgotat molt ràpid, degut al sobreesforç.

Luffy activa la Segona Marxa per primera vegada/Luffy colpeja a l'enemic tan ràpid que no es veu com el toca.

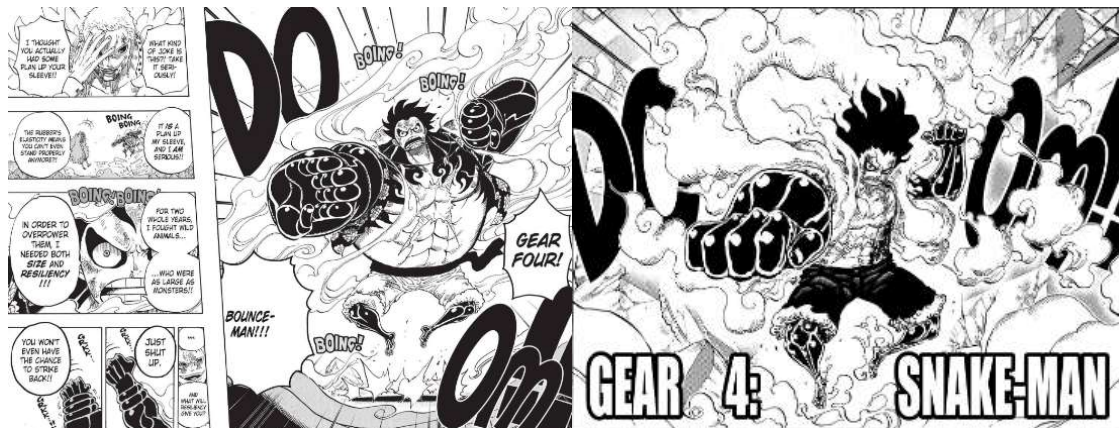
En el *Gear Third* o Tercera Marxa, Luffy aprofita la capacitat del seu cos d'unflar-se. Per a activar-la, Luffy es mossega el dit gros de la mà i bufa amb força, unflant l'os com un globus i fent créixer la mà fins un tamany gegantí. Per alguna raó (ja ho vorem més endavant), la seua mà no deixa de ser dura, així que pot atacar a l'enemic amb la força i l'impacte d'un gegant. Com a conseqüència, però, al poc temps l'aire abandona el cos de Luffy i aquest es queda en un tamany reduït durant uns minuts.

Luffy activa la Tercera Marxa per primera vegada/El braç de Luffy és com el d'un gegant.

Molt més endavant, en l'arc de *Dressrosa*, Luffy mostra la Marxa següent: el “*Gear Four, Bounce Man*” o Quarta Marxa. A diferència de la Tercera Marxa, esta vegada Luffy unfla els músculs, cosa que resulta en una forma unflada en que el seu cos rebota com un globus contra qualsevol superfície, però pot volar i moure's a grans velocitats. A més, combina les propietats de la goma amb Haki per a doblar, contreure i reforçar el seu cos de formes que no serien possibles l'una sense l'altra. La Quarta Marxa, a més, té una forma alternativa coneguda com a “*Gear Fourth, Snake Man*”, en que no unfla tot el cos sinó només alguns específics per a aconseguir moure a gran velocitat els seus braços, i fer-los girar a l'aire amb el Haki. Una vegada més, aquestes transformacions venen de l'enginy i la imaginació de Luffy a l'hora d'utilitzar la goma, no de les emocions o d'un poder interior. Ambdós formes, però, no duren massa, ja que ha d'aguantar l'aire dins i ha d'utilitzar molt de Haki, cosa esgotadora.

Luffy activa la quarta marxa per primera vegada/Luffy activa “Snake-Man” per primera vegada.

Els esquemes que açò contribueix a crear giren al voltant de la creativitat de Luffy. La goma no és un poder especialment espectacular o intimidant de per sí, però Luffy aconsegueix fer-la funcionar amb el seu enginy. Així doncs, l'espectador veu reforçats uns esquemes sobre la creativitat de Luffy, la seua imaginació i enginy, i el funcionament de les Marxes. Totes elles giren al voltant d'aplicacions creatives de la goma i tenen un efecte secundari negatiu, així que de segur la següent també ho farà. No obstant això, la següent funciona de forma molt distinta, ja que es tracta del despertar de la seua Fruita del Diable, cosa que explicarem breument ara.

4.3.3. El despertar i la natura d'una Fruita del Diable

En *One Piece* existeix un sistema de classificació per a les Fruites del Diable segons el tipus de poder que atorguen: *Zoan* per a les que permeten a l'usuari adoptar la forma d'un animal, *Logia* per a les que canvien el material del que està fet el cos de

l'usuari per un element intangible, i *Paramecia* per a les que no entren en les altres dos classificacions, com ara fer créixer extremitats en qualsevol superfície o accedir a les memòries de la gent. La *Gomu Gomu no Mi* de Luffy canvia el material del que està fet el seu cos, però com que la goma no és un element intangible no encaixa en les *Logia*. Per tant, la seua fruita és un cas de *Paramecia* una mica especial.

Cada tipus es comporta d'una forma una mica distinta. Per exemple, els *Logia* poden controlar l'element de la seua fruita a voluntat i la seua tangibilitat, mentre que els *Zoan* son molt més resistents i es curen molt més ràpid que la resta.

Al llarg de l'obra hem vist, encara que de forma molt escassa, el despertar d'una Fruita del Diabre. El despertar d'una fruita és un succés que només ocorre quan el cos i la ment de l'usuari sintonitzen amb la fruita el suficient com per a despertar un nou poder: la culminació dels poders de la fruita. Sabem que segons el tipus de fruita i el poder específic de cadascuna, el despertar produirà uns efectes diferents. Els casos que hem vist amb més detall són, precisament, del suposat tipus de Luffy, les *Paramecia*.

A l'arc de *Dressrosa*, veiem el despertar de la fruita⁹ de Doflamingo, l'antagonista de l'arc. En el seu cas, la matèria morta al seu voltant (el terra, els edificis, els objectes del carrer) es transformen en un mar de perillosos fils blancs que pot controlar a voluntat. En l'arc de *Whole Cake Island*, veiem el despertar de la fruita¹⁰ de Katakuri, el primogènit de l'antagonista de l'arc. En el seu cas, de forma similar a Doflamingo, el seu voltat es transforma en pasta de mochi que ell pot controlar a voluntat. Així doncs, s'afiança un nou esquema mental: les *Paramecia* convertixen la matèria morta en els seus poders, i per tant Luffy convertirà la matèria morta en goma i la podrà controlar.

Doflamingo transforma edificis en fil/Katakuri transforma el terra en pasta de mochi.

⁹ La *Ito Ito no Mi* (Fruita del Fil Fil), que li permet crear i controlar fils, a més de controlar humans com si foren marionetes.

¹⁰ La *Mochi Mochi no Mi* (Fruita del Mochi Mochi), que transforma el seu cos en pasta de mochi. A l'igual que el que es pensava que era el cas de la de Luffy, doncs, es tracta d'una *Paramecia* especial.

4.3.4. Dades que no pareixien tindre res a vore

Fins ací hem mencionat el mínim per a entendre el concepte de la Cinquena Marxa i la seua sorpresa. No obstant això, per a entendre el total de la reestructuració dels esquemes mentals que provoca, hem de parlar de més elements desenvolupats en aquests 25 anys que, fins que es revela la sorpresa, no pareixia que pogueren tindre res a vore.

4.3.4.1. Shanks el Pèl-roig

Shanks, l'amic pirata de Luffy quan era un xiquet, ha aparegut molt poc en la història des d'aleshores. No obstant això, cada vegada que ho fa sembla que descobrim d'ell nova informació essencial, i pareix estar fortament relacionat, encara que de moment no sabem com, amb la fruita de Luffy. Shanks ha sigut una figura molt influencial en la vida de Luffy, donant-li el seu característic barret de palla amb una promesa, donant-li uns valors morals i impulsant-lo a ser un pirata.

Per a començar, en el capítol 1, Luffy és raptat per uns bandits que s'havien barallat amb la tripulació de Shanks. Aquest va a rescatar-lo, sense moltes dificultats, però quan el bandit tira a Luffy (que ja s'ha menjat la Fruita del Diable així que no pot nadar) al mar, Shanks es veu obligat a perdre un braç per a rescatar-lo d'un monstre marí.

Més endavant descobrim que Shanks és un dels Emperadors del Mar, conegut com a Shanks el Pèl-Roig per la marina. Açò significa que és un dels 4 pirates amb més poder i influència del món, i que és molt més del que aparentava en un principi.

També descobrim que el vaixell del que mencionen que furten la fruita de Luffy quan és menut era un vaixell de la Marina. A més, l'ataquen amb el motiu exprés d'aconseguir aquesta fruita.

Al llarg de les seues aparicions anem discernint que Shanks sembla tindre algun tipus de pla per a la nova generació de pirates, en la qual està inclosa Luffy.

Per últim, descobrim que Shanks té connexions i inclús parla en persona amb els Cinc Ancians¹¹.

---

¹¹ Els Cinc Ancians son els dirigents del món, al cap del Govern Mundial.

4.3.4.2. El món de *One Piece* i la personalitat i natura de Luffy

Durant tota la sèrie, Luffy presenta una forta personalitat i un carisma sense igual. Molts personatges, de fet, mencionen que Luffy sembla tindre una capacitat enorme, i per tant perillosa, de guanyar aliats, i que té una actitud davant la vida contagiosa. Però quan més aprenem sobre Luffy, més sembla una mica fora de lloc en aquest món.

El món de *One Piece* és un món extremadament dur. El món està controlat per un Govern Mundial, dirigit pels Cinc Ancians i pels descendents dels fundadors d'aquest govern, els *Tenryuubito*. Aquests últims formen una elit extremadament rica en un món ple de pobresa i fam, que es veuen a sí mateixos com a divinement superiors a la resta dels mortals, tant de criminals com de reis, fent costum de dur una bombolla al cap per a no respirar el mateix altre que la resta de la humanitat. Són tirànics i estan per damunt de qualsevol llei, amb potestat per a executar en el lloc a qualsevol persona que els supose una mínima molèstia o agafar com a esclau a qualsevol persona del carrer. En el passat, inclús sabem que han participat en caça d'humans per esport.

Dos *Tenryuubito* parlen d'esclaus humans com de joguets, després d'explotar el collar d'un per intentar escapar a plena llum del dia.

La raó per la que els ciutadans del món no es rebelen contra aquest govern tirànic és la Marina. La major potència militar del món, la Marina declara que lluita contra el crim i la maldat, però en la pràctica no és més que l'exèrcit privat dels *Tenryuubito*. Posar-li un dit damunt a un d'ells és suficient per a que la marina desplegue 10 bucs de guerra i un Almirall a l'illa en que s'ha produït l'incident, amb l'objectiu d'arrestar o acabar amb la vida del qui haja perpetrat el crim. A més, la Marina suprimeix qualsevol tipus d'esperit de rebel·lació, o qualsevol forma de viure o pensar distinta a les morals i les lleis del Govern Mundial. Trobem així, que el món de *One Piece* està governat per un govern totalitari mundial, al servei d'una xicoteta i capritxosa

elit rica que està per damunt de la llei, amb polítiques expressament feixistes i classistes, que controla la major força militar del món.

A més, el món està ple de pirates que viuen fora de la norma. Uns pocs d'ells, els Quatre Emperadors del Mar, son suficientment poderosos per a declarar que algunes illes son territoris baix el seu control i fer que la Marina les abandone, quedant a la mercè de la seua voluntat i sense protecció d'aquells que deurien evitar aquests accidents.

Així, el món de *One Piece* és un món ple de pobresa, on els que no tenen res moren de fam a diari mentre els rics es riuen d'ells. El món està controlat per una diminuta elit rica capritxosa i per damunt de les lleis que ells mateixos creen, amb poder total sobre la llibertat dels demés.

I en aquest món, Luffy, qui va nàixer pobre, vol convertir-se en el Rei dels Pirates. La raó, que no hem mencionat encara, no és la fama i poder que asseguren trobar el *One Piece*, sinó la llibertat. Després de tot, no hi ha ningú més lliure que el Rei dels Pirates. Però amb totes aquestes circumstàncies terribles, Luffy no és una persona trista: tot el contrari. Luffy és un esperit lliure, sempre rient i gaudint de la companyia dels seus amics en el seu viatge pel món. Sempre fent broma i amb bon humor, Luffy contrasta fortament amb les circumstàncies miserables del món.

Al llarg de la seua aventura, com és clar, Luffy ha tingut que lluitar contra molts antagonistes. Cada vegada més mentre va avançant la història, es dibuixa un clar factor en comú entre tots ells: son tots líders tirànics, que volen acabar amb les vides o llibertats d'aquells que consideren que estan per baix d'ells. I Luffy, una i altra vegada, ajuda als habitants del país a acabar amb ells. Per exemple, en l'arc d'*Alabasta*, Luffy va ajudar a la Princesa del País, Vivi, a acabar amb Crocodile, un home malvat que havia manipulat el país per a fer-lo entrar en una guerra civil, amb l'objectiu d'acabar amb tots els habitants capaços de lluitar i fer-se amb el país des de les ombres. A l'arc de *Drum Island*, Luffy ajuda a derrotar a Wapol, un rei dèspota que es riu de la desgràcia del seu poble, i que per a controlar millor els seus ciutadans ha posat a tots els metges del país baix les seues ordres expressives (i executat als que es negaren), deixant a qualsevol dissident o persona massa pobra a morir en el fred característic del país. Inclús aprenem les conseqüències de colpejar un *Tenryuubito* perquè Luffy en colpeja un tan fort que li desfigura la cara.

Però tot açò no ho fa per ser un heroi. De fet, el propi Luffy expressa que no vol ser ni és un heroi. En canvi, Luffy sembla ser egoista de la forma més generosa possible: Luffy es preocupa, i molt, per la gent que estima i que li mostra amabilitat, i no parerà davant de res per a ajudar-los. La princesa Vivi es va convertir en la seua amiga abans de lluitar contra Crocodile; en *Drum Island* els habitants i la única doctora que ha escapat de les garres de Wapol li mostren una enorme amabilitat; i quan colpeja al *Tenryuubito*, és perquè aquest acaba de disparar a un amic seu

davant d'ell per capritx. A Luffy li molesten i enfaden aquells que volen sufocar les vides i llibertats dels altres, però no significa que viatge pel món buscant acabar amb el Govern Mundial o qualsevol tirà del que escolte parlar. Luffy viatja en busca de llibertat, i pel camí ajuda a la gent que estima a aconseguir la seua.

Hi ha un altre factor, però, en que Luffy sempre ha semblat no encaixar del tot, però curiosament no ha resultat sospitós. Luffy pareix no seguir del tot les regles serioses del món en que habita. Una de les formes en que ho fa, és que Luffy sembla curar-se molt ràpid. Per exemple, en *Alabasta*, Luffy és perforat pel garfi de Crocodile, i deixat a morir en les arenes del desert. Després d'una mica d'ajuda per a escapar de l'arena, Luffy menjar carn, a punt de morir. Quan torna a aparèixer, unes hores més tard, sembla estar en bona forma. Altres personatges, però, tarden capítols en curar-se de ferides serioses o necessiten tractament.

Crocodile atravessa a Luffy, qui sobreviu.

A més, com és característic del *shonen*, la sèrie està plena de comèdia i gags constants, molts d'ells de violència física sense conseqüències, que desapareix al següent pla, una mica reminescent dels dibuixos animats. Luffy rep enormes quantitats de ferides i patiment mortal al llarg de l'obra, però sempre aconsegueix seguir endavant i curar-se relativament ràpid. No obstant això, la sèrie aconsegueix que "Luffy té una regeneració sobrenatural" no entre en els esquemes mentals de l'espectador, o no de forma tan expressa. Açò es deu al mitjà en que es publica la història, el manga, i la poca seriositat que caracteritza al personatge de Luffy (encara que quan el moment ho requerix, pot ser-ho). Donada la poca freqüència

amb que ocorre, quasi sembla que les curacions miraculoses de Luffy menjant carn o descansant una mica siguen un altre gag del personatge, en lloc d'un element seriós a tindre en compte. En el seu lloc, el que entra en els nostres esquemes mentals és, senzillament, la idea de que Luffy estarà bé.

També hi ha altres detalls que no encaixen del tot, però els deixem córrer perquè es tracta de Luffy. Per exemple, en la Tercera Marxa, com és possible que la seua mà continue siguent dura si l'ha unflat com un globus? A més, com la unfla bufant al dit? No deuria unflar-se el cap, en tot cas? Tot açò i més troba la seua explicació en la sorpresa que ens ocupa.

4.4. La revelació de la fruita de Luffy: “Gear Fifth”

La Cinquena Marxa era un concepte que els fans duïen molt de temps esperant, i molts ja teoritzaven que seria el despertar de la fruita de Luffy. Alguns proposaven que combinaria Haki amb la goma al seu voltant, altres pensaven que funcionaria distint a la resta de *Paramècia*. Però, d'entre tantes teories al voltant del món, ningú va endevinar la veritat ni ningú esperava la forma en que ocorre.

Parlarem ara de com es desenvolupa la revelació de la Cinquena Marxa i la verdadera natura de la fruita de Luffy, i quines emocions desperta en l'espectador la forma en que estan gestionades la revelació d'informació i el ritme de l'acció.

Com hem mencionat abans, aquest despertar ocorre quan Luffy mor. En el clímax de l'arc de *Wano*, Luffy es troba al sostre de la fortalesa enemiga lluitant contra Kaido, un dels Emperadors del Mar i Rei de les Bèsties, conegut com la criatura més forta viva, qui pot transformar-se en un gegantí drac gràcies a la seua *Zoan*(anotació). Aquest porta 20 anys esclavitzant i matant de fam a la població del país de Wano per a alimentar la producció de les seues fàbriques d'armes i els seus exèrcits, i la població del país s'ha unit a Luffy i els seus per a acabar amb la seua opressió. Aquest oponent, però, és massa poderós: Luffy ha caigut fora de combat 3 vegades ja, i encara que s'ha fet molt més fort durant la batalla, encara no està clar que pugui guanyar.

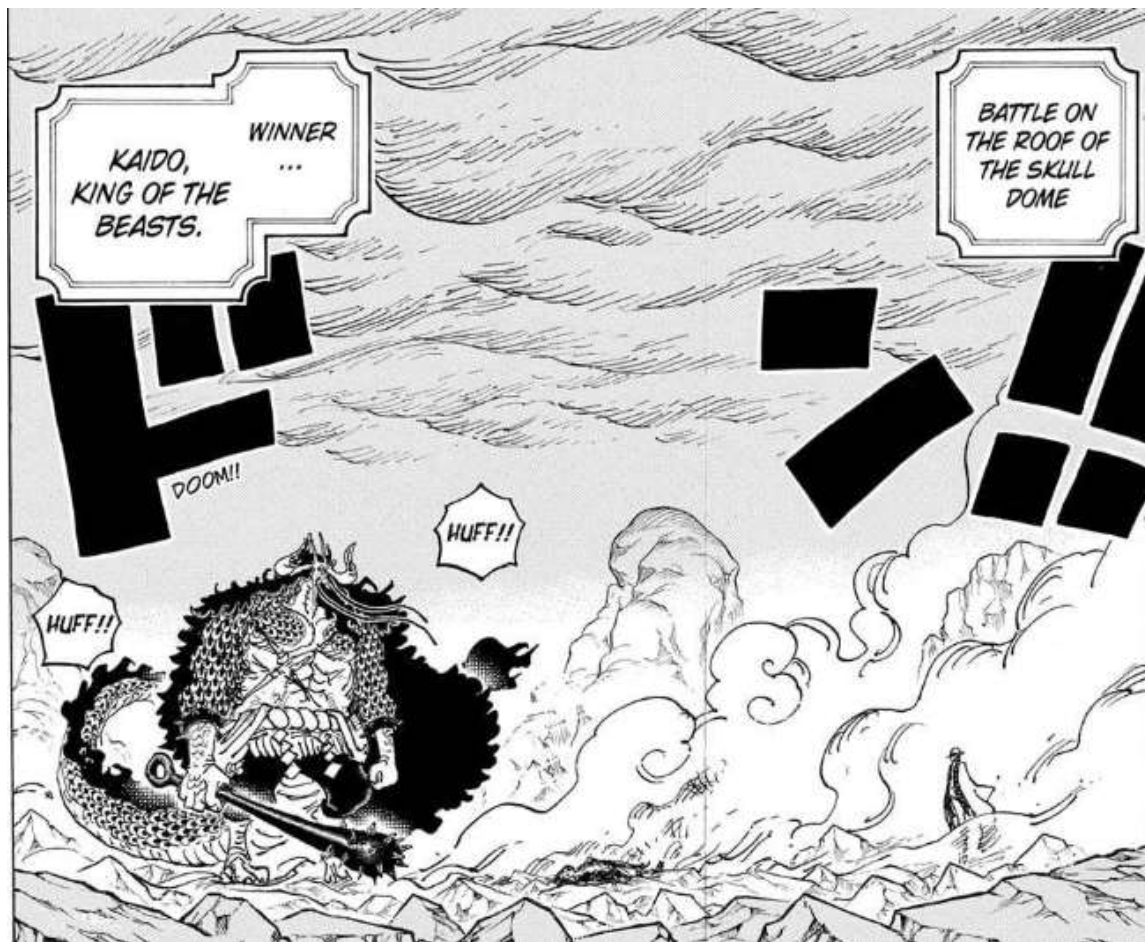
El moment que desencadena la revelació, l'assassinat de Luffy, comença al final del capítol 1042, “*The Victor Needs no Epithet*”. En el clímax de la batalla, en que Luffy està esforçant-se per mantenir la Quarta Marxa, Luffy i Kaido van a atacar-se amb tot el que tenen. En l'últim moment, però, un agent secret del Govern Mundial intervé i immobilitza a Luffy, de forma que no pot ni fer el seu atac ni defensar-se. Així doncs, Luffy rep de ple l'atac de Kaido, que resulta devastador, i així acaba l'episodi.

Luffy rep de ple l'atac de Kaido.

Després del final d'aquest episodi, durant els 7 dies de diferència entre la publicació d'un capítol i altre, l'espectador es veu forçat a preguntar-se què passarà ara. La intervenció de l'agent del govern ha sigut una sorpresa en sí mateixa, i Luffy estava en les últimes. Perdrà una quarta vegada en la mateixa batalla? Tindran que fugir de Wano i tornar més endavant? Encara que la mort d'Ace va sentar un precedent, i des d'aleshores han mort més personatges, no ha mort ningú de la tripulació principal, i la idea que Luffy no pot morir està extremadament afiançada en els esquemes mentals dels espectadors, així que ningú pensava realment que poguera morir. Però la sèrie també s'ha esforçat en afiançar els esquemes mentals de la força i el poder de Kaido: si Luffy perd, encara que no perga la vida, Kaido podrà abandonar el sostre i començar una matança en el camp de batalla. Siga com siga, si Luffy torna a perdre ara que no hi ha ningú per a ajudar-lo al sostre, les conseqüències seran devastadores.

Passem ara a l'episodi 1043, titulat "*Let's Face Death Together!!!*". L'episodi comença resolent tots els dubtes anteriors. Luffy cau mort al terra, un personatge afirma que ja no pot "escoltar la seua veu (anotació)" i el narrador de la història declara guanyador a Kaido.

D'esquerra a dreta, Kaido, el guanyador, el cos de Luffy i l'agent del govern. El narrador confirma la victòria de Kaido.

La resta de l'episodi mou l'acció a altres personatges en la guerra, ensenyant la situació desesperada i confirmant mitjançant els diàlegs d'altres personatges la mort del protagonista de la nostra història. Aquesta, al igual que la intervenció de l'agent del govern, és una sorpresa en sí mateixa, i no menuda. L'element més afiançat dels esquemes mentals dels espectadors, que passe el que passe Luffy viurà, s'acaba de trencar. És un esquema tan afiançat, de fet, que molts no ens ho podríem creure inclús amb les confirmacions. Observem, seguint l'estudi d'Héctor Pérez i Reizenzein, com les emocions dels espectadors, disparades, es junten amb la ruptura dels esquemes mentals més afiançats per a produir un xoc enorme en l'espectador i un desconcert complet. Luffy era el personatge amb més protagonisme en una sèrie coral en la que ell era el capità, el personatge que mai ha baixat del primer lloc en totes les enquestes de popularitat en 25 anys, i l'obra ens ha dut a seguir-lo en el seu camí a ser el Rei dels Pirates. Ara, sense Luffy, la sèrie no té direcció. L'espectador, per tant, està perdut i desitja saber que passa, al igual que en el moment de la mort d'Ace.

Esta vegada, però, les coses son distintes. Al final de l'episodi, un personatge afirma que està tornant a "escoltar els tambors de l'alliberació" de fa 800 anys, de la

mateixa forma que podien escoltar la de Luffy feia uns minuts. La calma al voltant del cos de Luffy es veu interrompuda pel so d'uns tambors i aquest, al final de l'episodi, somriu.

Luffy torna a la vida i somriu.

Així acaba l'episodi 1043. Les emocions de l'espectador han passat de la desesperació davant la mort del personatge més volgut de l'obra, a ser enormement positives. No sols Luffy no ha mort, sinó que pareix estar tenint algun tipus de transformació: molt probablement, la Cinquena Marxa.

No només això, els personatges estan parlant de coses que desconeguem i que semblen enormement importants: mencionen a un tal "Joyboy" i a uns "tambors de l'alliberació", que estan sonant al voltant de Luffy mentre torna a la vida. L'expectativa i les emocions positives deixen a l'espectador en una predisposició mental perfecta per a ser sorpresos en el següent episodi, en el que es produeix la revelació de la fruita.

L'episodi 1044 es titula "*Warrior of Liberation*", i comença amb el propi Luffy sorprès de poder moure's, conscient de que fins feia un moment estava mort. Deliberadament se'ns oculta l'aspecte de Luffy en aquesta forma ara per ara, per a mantindre la sensació d'expectativa. L'acció, ara, s'allunya del País de Wano fins a Marie Geoise, al Castell de Pangaea (anotació). Ací, els Cinc Ancians ens expliquen als espectadors per fi la veritat: la *Paramecia* coneguda com la *Gomu Gomu no Mi* no existix, sinó que és en realitat una *Zoan* mitològica (anotació) que porta el nom d'un déu. Es tracta de la *Hito Hito no Mi: model Nika*.

A més, els Cinc Ancians expliquen que la fruita li dona al cos de l'usuari les propietats exactes de la goma i posa el límit de les seues capacitats en la seua imaginació, donant-li la llibertat per a lluitar com desitge. Revelen també que han

estat 800 anys intentant fer-se amb la fruita, però pareix evadir-los com si tinguera voluntat pròpia. Ací es trenques esquemes mentals de fins a 25 anys d'edat: la fruita de Luffy és completament distinta al que pensàvem.

Quan l'acció torna a Luffy, a qui encara no em vist bé, descobrim que els tambors de l'alliberació son els batecs del seu cor, i per fi afirma que aquesta nova forma és el tan esperat "Gear Fifth", la Cinquena Marxa. La curiositat de l'espectador no fa més que créixer: com lluita algú tan lliure? Quin és l'aspecte de la nova forma de Luffy? Per fi, Luffy arrossega a Kaido de nou al sostre per a continuar la batalla, i veiem la seua nova forma al complet, junt amb uns poders extremadament estranys per al mitjà del manga: pareix més bé un dibuix animat.

La revelació de l'aspecte de Luffy/Luffy lluita contra Kaido amb manierismes de dibuixos animats

El següent episodi, titulat "Next Level", es centra únicament en la batalla de Kaido i Luffy, mostrant els nous poders d'aquest. Durant l'episodi, el veiem deformar-se i lluitar com un dibuix animat, alterant la realitat al seu voltant per a convertir les pedres, e inclús a Kaido, en un material elàstic com la goma. També veiem que està dibuixat de forma més pròxima al *Rubber Hose* (anotació). Els seus poders parèixen basar-se en un concepte conegut coma "Toon Force", que representa les habilitats per a alterar la realitat dels dibuixos animats, com quan Bugs Bunny treu un bat del no res, o un personatge desapareix en una explosió i torna a entrar pel costat de la pantalla com si res, o un personatge es deforma al rebre un colp, o mou de lloc un toll estirant-lo com si fora una catifa. Més endavant vorem paral·lelismes més clars entre dibuixos animats famosos i els poders de Luffy.

Luffy es queda negre al ser cremat, però es recupera de seguida i corre per l'aire/Luffy es deforma al rebre un colp al cap/Els ulls de Luffy boten de la seua cara com els d'un dibuix animat.

Els episodis que seguixen continuen mostrant els nous poders de Luffy i resolen la trama, però considere que la sorpresa acaba ací i ocorre en aquests 4 capítols, que suposen la preparació emocional amb la mort de Luffy; la sorpresa amb la seua resurrecció, nova forma i explicació de la veritat de la seua fruita; i l'enteniment del que significa. Açò també és un fenomen destacable en si mateix: una sorpresa que s'estén al llarg de diversos capítols és molt excepcional, i només pot ocórrer en una sèrie d'aquesta longitud.

4.5. L'efecte en els espectadors

Aquest moment, com veurem confirmant en l'apartat de l'efecte de l'*engagement* social, va provocar unes fortíssimes reaccions positives de forma quasi unànime per part dels fans. No obstant això, hem vist abans amb Vera Tobin (2018, 8) que aquesta sorpresa no deuria poder funcionar mai: hi ha que seguir un joc amb l'espectador, donar-li pistes per a enganyar-lo, però no fer-li trampa. Aquesta revelació, com també hem vist, pareix haver ixit del no-res, sense pistes ni possibilitat d'endevinar la veritat. Com pot ser, doncs, que haja sigut tan ben rebuda?

El fenomen troba la seua reconciliació en una part distinta del que defensa Tobin: la satisfacció de la sorpresa ve donada per la sobtada sensació de que la narració està ben construïda, amb peces que encaixen a la perfecció. I, si fem la vista enrere, absolutament tot pareix encaixar amb aquesta revelació.

Primer, Luffy és de goma. Per què, si la sua fruita és la d'un déu de l'alliberació? La resposta ve donada per com es comporta la Cinquena Marxa: Luffy és un dibuix animat. I els dibuixos animats, famosament, es deformen i s'estiren i es doblem com si foren de goma, amb total llibertat sobre la forma. Ací tenim la resposta,

doncs: Luffy és de goma, perquè no hi ha llibertat sobre el cos major que la que té un dibuix animat de deformar-lo com siga necessari, doblegant la realitat en lloc de deixar-la doblegar-lo a ell. Luffy sempre ha sigut de goma perquè els seus poders no estaven desperts, i era com una mena de primera fase en els seus poders. A més, a açò hem de sumar-li les propietats simbòliques de la goma, a les que es fa referència metafòricament més d'una vegada a la sèrie: no importa com la colpeges, com la dobles o com la xafes, la goma sempre tornarà a la seua forma original. No importa la força que faces per a aixafar-la, la goma rebotarà i pujarà més alt del que estava. Mai, ningú, podrà doblegar ni aixafar a Luffy, perquè com la goma, ell no deixa que els altres el canvien mitjançant la força ni la subjugació. Luffy és lliure en eixe aspecte.

També veiem que encaixa perfectament en el personatge de Luffy: la Cinquena Marxa sembla una culminació de tot el que és ell. Luffy aspira a ser lliure, a donar llibertat als que estima, a crear un món on tots els seus amics poden menjar. Luffy és l'enemic, una i altra vegada, de líders feixistes, racistes, esclavistes, classistes i, en general, que acaben amb la llibertat dels altres, doblegant-los a les seues voluntats. Luffy, encara que no vol ser un heroi ni comportar-se desinteressadament, es convertix una i altra vegada en l'esperança i el símbol d'alliberació d'esclaus, marginats i oprimits. Però també és un personatge graciós, que li lleva serietat als moments que no la necessiten, que porta la rialla i el somriure a aquells al seu voltant. Exactament el que cap esperar d'un déu de l'alliberació que es comporta com un dibuix animat.

No només encaixa en el món diegètic de la sèrie, l'esperit d'alliberació de Luffy va més enllà del seu propi món fictici. Luffy és tan lliure que desafia les convencions i les normes del seu gènere de manga. L'autor de l'obra, Oda, ha expressat els seus sentiments al respecte en una entrevista (*Weekly Shonen Jump*, 2022, n°34, *Eiichiro Oda x Gosho Aoyama OVER 100 Miracle Talk*):

“I drew this because I really want to have fun, and I think that it's okay if people don't like it. I just want to play around with my battles. Since I was an assistant, I have felt that silly expressions that were so characteristic in manga have been gradually lost. [...] I have always loved those symbolic expressions, but they keep disappearing. Nobody draws them anymore even though they're our predecessors' creations who also left many formulae we still use. Battle manga has to keep getting more and more serious to keep up with readers' expectations and I honestly hate that. I definitely don't want my work to become a serious manga like that. I want and have decided to have fun, and I feel like I'm finally able to do that. When I was drawing this, I actually had fun.”

Oda, com afirma ací, no volia conformar-se amb el que s'esperava d'ell, les expectatives que les normes del gènere del seu manga generaven sobre el seu

personatge i el seu treball. Amb la Cinquena Marxa, vist des d'aquest punt de vista, Oda és lliure també de fer el que vullga amb la seua sèrie i amb el seu personatge, Luffy, a qui tantes vegades ha dit que estima. Luffy, doncs, funciona com un element d'alliberació tant dins del seu propi món com en el gènere del *Shonen* i del seu autor.

Així doncs, totes les peces encaixen a la perfecció. Totes el xicotets engranatges que en algun moment no han acabat d'encaixar però hem ignorat, com les curacions de Luffy, els seus gags que pareixen ixits de dibuixos animats i la seua lleugera i dissimulada ruptura de les regles, de sobte no sols encaixen perfectament amb la resta de l'obra, sinó que li donen un sentit i una cohesió al tot. La Cinquena Marxa aconseguix reconciliar la dualitat entre la duresa i misèria del món quan l'acció s'allunya de Luffy i la comèdia desenfadada que caracteritza les escenes quotidianes en les que ell està present.

Aquesta revelació aconseguix, doncs, l'efecte del que parla Tobin (2018, 5). *One Piece*, una obra que ja era considerada per la majoria dels seus fans com una màquina ben construïda en la que tot encaixa, de sobte ha millorat encara més. Es conseguix crear la sensació de la que ella parlava, en que l'obra ha apuntat en una direcció fins ara i s'ha girat per a apuntar en un altra, produint la sensació de que la sorpresa i la nova direcció han sigut coherents amb l'anterior. No només això, han aconseguït millorar la coherència del que venia abans, una coherència que mai no s'havia posat en dubte en un primer lloc.

Posem-ho en perspectiva: l'obra ha estat apuntant en una direcció durant 25 anys de publicació, generant una narrativa completament coherent amb sí mateixa, lloada per fans de tot el món precisament per eixe aspecte. De sobte, després d'aquests 25 anys de *set-up*, la narració ha donat la volta i ha apuntat en una direcció radicalment distinta, i no només ha produït la sensació que la sorpresa i la nova direcció son coherents amb la narrativa fins al moment, sinó que ha millorat, a ulls dels espectadors, una coherència que ja era exemplar de 25 anys de narrativa.

La satisfacció resultant aconseguix la bona recepció de la sorpresa de la que parlàvem, i millora la percepció de la qualitat de la narració de l'obra, com afirma Vera Tobin (2018, 5). No obstant això, no tot és perfecte. Com hem dit al principi, l'espectador odia que li facen trampa i esbrinar aquesta sorpresa era impossible, degut a la falta total de pistes. Açò ha provocat que una part dels fans experimenten la sensació desagradable que mencionava Vera Tobin (2018, 8), i la sorpresa ha empitjorat la seua percepció de la qualitat total de la sèrie. Oda és molt conegut per deixar menudes pistes i resoldre-les anys més tard, i per desgràcia aquesta sorpresa no en tenia cap, o les que tenia, si considerem les coses que no encaixaven del tot com a pistes, no podien ser percebudes com a tal, ja que la veritat revelada en aquesta sorpresa és tan intrínseca a l'esperit de l'obra que es percebien com a part fonamental de la mateixa.

A part, tenim els fans als que no els agrada la Cinquena Marxa i, per tant, percibixen negativament la sorpresa. Després de tot, les normes i costums del gènere existeixen perquè funcionen, i *One Piece* les trenca radicalment amb aquesta sorpresa.

4.6. La reestructuració dels esquemes mentals

Els efectes d'aquesta sorpresa en els esquemes mentals de l'espectador son tan extrems com caldria esperar d'una sorpresa amb 25 anys de preparació.

Per començar, tot el que creiem saber dels poders de Luffy és incorrecte. Si bé el seu cos sí que és de goma, això és una conseqüència dels seus poders reals. Açò es manifesta en les explicacions de coses com les Marxes de Luffy, en que pareix utilitzar les propietats de la goma una mica més enllà del que és possible. Sabent que els seus poders alteren la realitat, fins a cert punt, mitjançant la seua imaginació, el fet que el seu puny pugui ser dur encara que l'acabe d'unflar d'aire com un globus en la Tercera Marxa no sembla tan implausible. De fet, tots els xicotets moments en que Luffy ha utilitzat la goma de forma quasi implausible de sobte tenen sentit i encaixen dins del món de *One Piece*: no és que Luffy no encaixe en les regles de l'obra, sinó que les altera amb els seus poders.

A més, açò explica la curació impossible de Luffy: les fruites *Zoan*, que ara sabem que és el tipus al que pertany Luffy, atorguen molta més resistència i capacitats curatives al seu usuari. No sols això, en la Cinquena Marxa Luffy es comporta com un dibuix animat, famosament capaços de curar-se amb un canvi de pla. L'esquema mental que Luffy ignora la realitat quan l'autor vol fer un gag es trenca, i es substitueix per un de nou: Luffy pot ignorar la realitat de forma diegètica, gràcies a la verdadera natura dels seus poders que ha estat sempre latent. 25 anys de la natura d'un personatge, construïda cuidadosament i acceptada en els esquemes mentals d'espectadors arreu del món, trencada i substituïda plausiblement en una escena. Açò provoca que l'espectador rememore tots els xicotets moments en que ha pensat que Luffy estava trencant una mica les normes de la realitat i reestructure les seues creences al respecte: ara, tot encaixa.

Com sabem ara, la fruita de Luffy no és la que ens van dir en el capítol 1 els pirates de Shanks el Pèl-Roig, que havien anat a atacar un vaixell de la Marina amb l'únic objectiu d'aconseguir-la. A més, Shanks sacrifica un braç per Luffy, l'influència fortament i té plans per a la seua generació, i connexions polítiques impossibles. Immediatament crea el dubte de quanta informació té en realitat Shanks, i què planeja. Els nostres esquemes mentals de Shanks, que pareixia un personatge amable encara que misteriós, es veuen atacats per aquesta revelació. Sembla

tindre algun tipus d'intenció amagada, que involucra a Luffy i la fruita que es va menjar de xiquet.

4.7. Efecte en l'engagement

Com ja hem mencionat, aquesta sorpresa va suposar un fenomen mundial d'escala considerable. Durant setmanes, les xarxes socials es van inundar de discussions i comentaris sobre aquesta sorpresa. Hi ha, però, dos onades distintes: la revelació en el manga i en l'adaptació a l'anime, de les quals la segona és la major.

La primera, el moment de revelació al món, es produïx quan es publica el capítol del manga, ja que es cronològicament anterior a l'adaptació. Aquesta revelació va tindre grans efectes en l'engagement social, inundant les xarxes socials de discussions i converses sobre la sorpresa que ens ocupa durant setmanes. Aquesta, però, és més difícil de mesurar: la majoria de consumidors del manga ho fan mitjançant pirateria, ja que les versions oficials poden tardar mesos en arribar a la venda fora del Japó, i les versions pirata són quasi immediates en comparació. Açò dificulta enormement poder mesurar si va haver un canvi en el consum del manga, però sí que podem assegurar que va haver un enorme augment en les converses relacionades amb el manga. En Reddit, va aconseguir arribar a r/all, amb un trending #1 globalment.

El capítol del manga de *One Piece* arriba a les notícies nacionals franceses.

La segona onada és la que verdaderament ens ocupa, i en la que crec que és millor centrar-se per a estudiar-la, encara que no signifiqui que l'anterior no siga de gran magnitud. Com la veritat ja havia sigut revelada en el manga, el públic que ja la coneixia va contribuir a crear una expectació enorme quan l'anime s'apropava al moment. Enorme, però, és una paraula que se'm queda curta, i ja abans de la revelació a l'anime trobem el principi d'aquest fenomen mundial. Veiem alguns exemples:

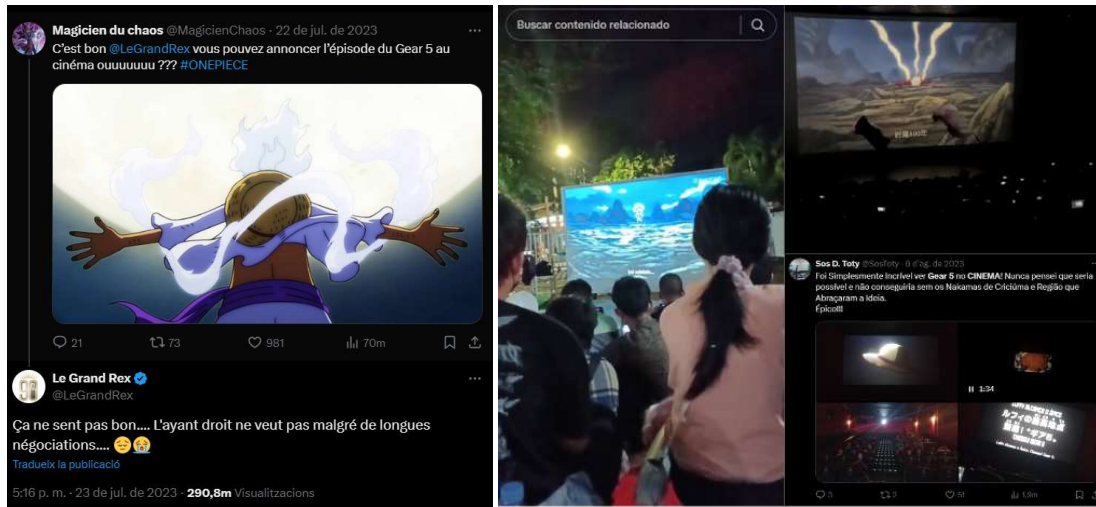
Començant pels primers, i possiblement els més destacables, els trobem a França. A aquest país, *One Piece* és extremadament popular, i l'adaptació a l'anime de la Cinquena Marxa era un moment molt esperat. Tant, que es va començar una proposta molt especial: va aparèixer el hastag #Gear5auCinéma, que tenia l'objectiu d'aconseguir que s'estrenés l'episodi de la transformació de Luffy en sales de cine per tot el país. Hastags similars es van produir després en molts països, però l'aspecte més destacable és que els cines de França es van sumar a la proposta. El més destacable de tots, ni més ni menys que el Grand Rex, el teatre amb cine més gran d'Europa.

La campanya per portar la Cinquena Marxa als cines és internacional.

Desgraciadament, Toei Animation, la companyia a càrrec de l'anime de *One Piece*, va rebutjar les propostes dels fans i cines de tot el món d'estrenar l'episodi en les seues sales. El Grand Rex ha confirmat que va fer arribar la proposta a Toei, però

aquests la van descartar. Després d'aquesta decepció, els fans van començar a planejar alquilar sales de projecció per a vore l'episodi junts.

El Grand Rex confirma que Toei ha descartat la poposta/Fans organitzen projeccions per a vore l'episodi

El fenomen a França no acaba ací. També als carrers trobem referències l'anime, com aquest mural a l'estació Concorde, al centre de París. Açò també va ser abans de la publicació de l'episodi.

Luffy en la Cinquena Marxa a la paret de l'estació Concorde.

En les xarxes socials es va produir un fenomen molt curiós. Anys enrere, *Dragon Ball* va provocar la caiguda de molts servidors per tràfic massiu quan s'estrenava un episodi molt esperat. A aquesta fita els seus fans l'anomenen "trencar el internet". Els fans de *One Piece*, doncs, van començar a assegurar que la Cinquena Marxa produiria un efecte similar, i va començar un enfrontament entre els fans d'ambdós sèries. Açò no només va augmentar l'*engagement* abans de l'estrena de l'episodi, sinó que també va produir que els fans estiguessen pendents de l'estabilitat dels servidors on vore la sèrie.

Exemples de seguidors i haters afirmant o denegant que *One Piece* trencarà internet.

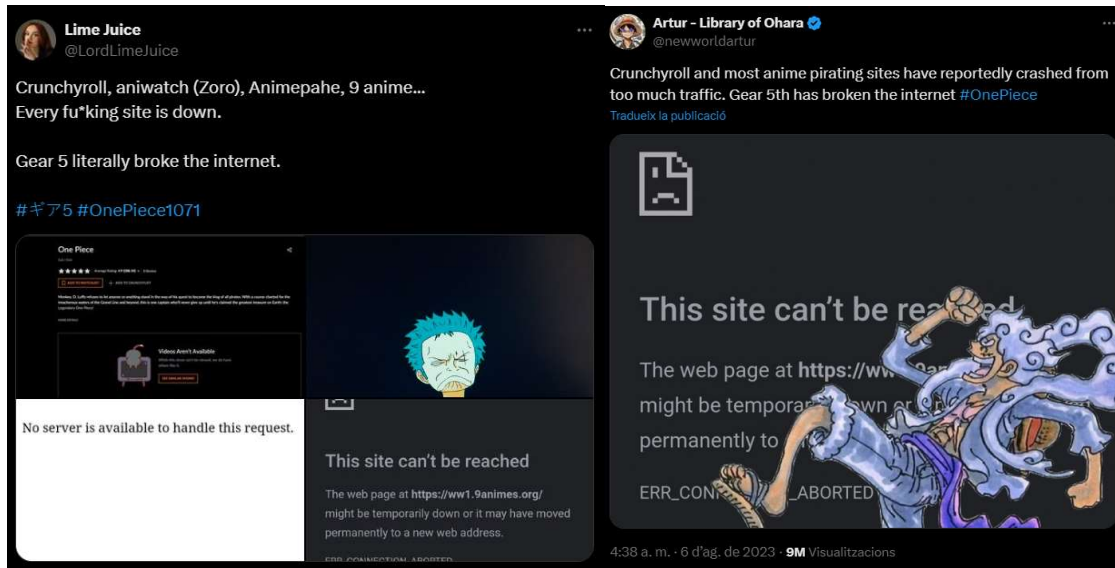
I ara arribem a unes hores abans de l'estrena. La plataforma Crunchyroll és una plataforma on es pot veure anime de forma legal, i és la més coneguda i utilitzada. Abans inclús de l'estrena de l'episodi, la plataforma estava reportant caigudes massives, com afirmaven diversos usuaris de X en aquell moment.

Usuaris de X monitoritzen l'estabilitat dels servidors de Crunchyroll, que comencen a fallar abans de l'estrena.

Una vegada va ixir l'episodi, els servidors no només de Crunchyroll sinó també de moltes pàgines pirata on veure l'anime van caure en molts països. Els fans pujaven proves que, efectivament, *One Piece* havia "trencat el internet", mentre que els fans d'altres series pujaven proves que ensenyaven webs funcionals. L'explicació és, per suposat, que encara que la ixida del episodi va provocar la caiguda de molts servidors, no totes les regions del món es van quedar sense accés. No obstant, el nombre de persones que no van poder veure l'episodi quan es va estrenar no va ser menut. Molts creadors de contingut també van veure els seus plans frustrats: molts d'ells pensaven streamejar el nou capítol i compartir les seues reaccions a l'estrena

amb els seus seguidors, i molts no van poder a causa de la caiguda dels servidors. El fenomen va arribar a publicar-se en noticiaris nacionals com el Hindustan Times.

Fans declaren que les pàgines web estàn caient i no poden vore l'episodi, i que la Cinquena Marxa ha "trencat l'internet".

Quant a la quantitat de gent parlant del capítol, *l'engagement* va ser massiu. En X, per exemple, va aconseguir fer trènding tòpic mentre també ho era la *Summer Slam*. A més, aquests últims van fer una publicació en reconeixement.

L'episodi i la nova forma de Luffy, més tard, van arribar a les notícies de molts països i ha sigut referenciat en televisió moltes vegades. Atletes d'elit o la ministra de finança d'Indonèsia son alguns exemples.

Tengolou posa la pose de presentació de la Cinquena Marxa/L'instagram de Mulyani Indrawati abans que s'estrenés la Cinquena Marxa.

4.8. Conclusió

Aquesta sorpresa ha resultat un succés amb un impacte espectacular per tot arreu. Ha aconseguit canviar les percepcions que teníem del protagonista, construïdes durant 25 anys, i no sols fer-ho de forma coherent, sinó que ha aconseguit millorar la coherència de la història fins al moment. Oda ha creat un moment en la seua obra, encapsulat en una sorpresa, que va més enllà de la seua narració, i ha provocat dos onades d'*engagement* massiu i un fenomen mundial a una escala espectacular.

La recepció de la sorpresa no ha sigut unànimement positiva, però, ja que al trencar d'una forma tan radical les tradicions i expectatives del gènere al que pertany la seua obra és impossible no disgustar a part dels fans del mateix. La recepció general, però, és tremendament positiva.

Aquesta sorpresa ha tingut una repercussió que només *One Piece* podria aconseguir. Moltes persones que no veuen la sèrie es queixen de que és massa llarga, però això és precisament un dels factors que la fa destacar tant: només una sorpresa amb 25 anys de preparació podria tindre l'efecte que té aquesta en l'espectador.

5. CONCLUSIONS

Hem vist, al llarg d'aquest TFG, com Oda ha construït dos de les sorpreses per les que la seua sèrie és tan famosa. Hem vist com ha creat uns esquemes mentals en l'espectador, com els ha trencat, i quin efecte ha tingut això tant en els espectadors com en l'*engagement* social de la sèrie.

Hem observat, en la mort d'Ace, com Oda aconsegueix que la mort no parega una possibilitat real, però que la seua arribada no resulte inversemblant. Hem vist com Oda ha dedicat 25 anys a construir la natura d'un personatge, i canviar-la en una sola escena de forma radical d'una manera que encaixa a la perfecció amb la narració fins al moment, l'esperit del personatge i l'obra, i el seu lloc en el gènere al que pertany i la vida de l'autor.

Què tenen en comú, doncs? Com aconsegueix Oda aquestes sorpreses tan significatives? El primer a tindre en compte, com no pot ser d'altra forma, és la longevitat de la sèrie. Aquest aspecte, la prolongació temporal, és un element específic del mitjà serial, i és un factor en el que m'he centrat. Aquest estudi gira al voltant de la narració serial i la prolongació en el temps de les sorpreses, que és destacable inclús entre altres narracions d'aquest tipus. La quantitat d'anys dels que ha disposat Oda per a construir la seua narrativa, per a acostumar-nos als

personatges i crear uns esquemes mentals en nosaltres fa que, quan els trenca, la sensació siga moltíssim més impactant.

He mencionat una i altra vegada els 25 anys de preparació per a la Cinquena Marxa, però la mort d'Ace tampoc es queda curta: 13 anys de sèrie, en la qual hem vist a personatges sobreviure a l'impossible, i 3 anys des de que Ace és capturat fins la seua mort. En qualsevol altra sèrie aquesta magnitud temporal seria espectacular, però en *One Piece* aconseguix parèixer fins i tot curta, sobre tot comparada amb l'altra sorpresa que hem tractat en aquest document. I com aquests exemples hi ha moltes altres sorpreses amb preparacions d'anys i anys: tantes, que és un dels elements pels que la sèrie és famosa.

La longevitat de la preparació d'una sorpresa, però, no és suficient per a fer-la funcionar. Ací trobem un altre dels factors pels que l'obra de Oda és coneguda: la seua impecable coherència. Estar preparant una sorpresa durant dècades no servix de res si no encaixa en eixes dècades de narració, i com hem vist, aquestes dos sorpreses son perfectament coherents amb l'obra.

Per últim, cal destacar el xoc i la cuidadosa gestió de les emocions de l'espectador. Hem vist com Oda ha creat l'emotiva escena de la mort d'Ace, i com ha jugat amb les emocions de l'espectador abans de la revelació de la Cinquena Marxa per a deixar-lo en un estat òptim per a rebre la sorpresa.

Així doncs, és indubtable que ens trobem davant d'una cosa especial quan parlem de *One Piece*, i sobre tot de les seues sorpreses. Oda ha creat un món benvolgut per gent de tot arreu del món, i una narrativa que aconseguix sorprendre als seus fans una i altra vegada de forma satisfactòria, i ara sabem com.

BILBIOGRAFIA

Adobe. *Explicación de la animación rubber hose: ejemplos y técnicas.* <<https://www.adobe.com/es/creativecloud/animation/discover/rubber-hose-animation.html>> [Consulta: 03 de juliol de 2024]

BENJAMIN CHATMAN, Seymour (1978). *Story and Discourse: Narrative Structure in Fiction and Film.* New York: Cornell University Press.

EIICHIRO, Oda (1997). "Romance Dawn-The Dawn of Adventure" en *One Piece*. Vol. 1.

(1999). "SBS" en *One Piece*. Vol. 7, p. 147.

(2001). "Level G.L." en *One Piece*. Vol. 20

(2001). "Guardian Spirit" en *One Piece*. Vol. 23.

(2002). "SBS" en *One Piece*. Vol. 24, p. 206-208.

(2003). "Play" en *One Piece*. Vol. 29.

(2005). "Gear" en *One Piece*. Vol. 40

(2005). "Gear 2" en *One Piece*. Vol. 40

(2005). "Gear Three" en *One Piece*. Vol. 44

(2006). "SBS" en *One Piece*. Vol. 43, p. 214-219.

(2009). "SBS" en *One Piece*. Vol. 55, p. 188-191.

(2010). "The Death of Portgas D. Ace" en *One Piece*. Vol. 59.

(2015). "Sai, Don of the Happs Navy" en *One Piece*. Vol. 77, p. 1.

(2015). "Gear Fourth" en *One Piece*. Vol. 78.

(2015). "Even If Your Legs Break" en *One Piece*. Vol. 78.

(2017). "Be my Servant" en *One Piece*. Vol. 87, p. 1.

(2017). "Merienda" en *One Piece*. Vol. 88

(2018). "12:05" en *One Piece*. Vol. 89

(2021). "Straw-Hat Luffy" en *One Piece*. Vol.99, p.1.

(2022). "The Victor Needs No Epithet" en *One Piece*. Vol. 103

(2022). "Let's Face Death Together!!!" en *One Piece*. Vol. 103

(2022). "Warrior of Liberation" en *One Piece*. Vol. 103

(2022). "Next Level" en *One Piece*. Vol. 103

Hindustan Times. *One Piece episode 1071 shatters servers of Crunchyroll, 'history has been made in Anime world' claim fans.* <<https://www.hindustantimes.com/entertainment/anime/one-piece-episode-1071-shatters-servers-of-crunchyroll-101691295587656.html>> [Consulta: 03 de juliol de 2024]

- Nintenderos. *One Piece: Eiichiro Oda explica por qué el Gear 5 es tan diferente a la mayoría de transformaciones de anime* <<https://www.nintenderos.com/2023/08/one-piece-eiichiro-oda-explica-gear5-diferente-transformaciones-anime/>> [Consulta: 04 de juliol de 2024]
- PÉREZ, Héctor J. (2020). "The Plot Twist in TV Serial Narratives" en *Projections*. Vol. 14, No. 1, p. 58-74.
- PÉREZ, Héctor J. i R. REISENZEIN (2019). "On Jon Snow's death: Plot twist and global fandom in Game of Thrones" en *Culture and Psychology*. Vol. 26, No. 3, p. 1-17.
- RYAN, Marie-Laure (2009). "Cheap Plot Tricks, Plot Holes and Narrative Design" en *Narrative*. Vol 17, No. 1, p. 56-75.
- Sportskeeda. *Is Crunchyroll down today (August 6)? Server downtime, reasons, and more.* <<https://www.sportskeeda.com/gaming-tech/news-is-crunchyroll-today-july-6-server-downtime-reasons-and-more>> [Consulta: 03 de juliol de 2024]
- TOBIN, Vera (2018). *Elements of Surprise: Our Mental Limits and the Satisfactions of Plot*, Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Wikipedia. *Shōnen*. <<https://es.wikipedia.org/wiki/Shōnen>>[Consulta:03 de juliol de 2024]
- WULF UWE, Meyer, R. REISENZEIN, i A. SCHÜTZWOHL (1997). "Toward a Process Analysis of Emotions: The Case of Surprise" en *Motivation and Emotion*. Vol. 21, No. 3, p. 251–274.

TUITS

- Young Cap | ONE PIECE (@Kawamatsu95). "Tellement heureux que le projet du #Gear5auCinéma ait touché l'international ON EST LES MEILLEURS! #ONEPIECE". 8 de maig de 2023, 11:33 a.m. [X]. <<https://x.com/Kawamatsu95/status/1655506238010949633>> [Consulta: 3 de juliol de 2024]
- Le Grand Rex (@LeGrandRex). "Ça ne sent pas bon.... L'ayant droit ne veut pas malgré de longues négociations.... 😞😞". 23 de juliol de 2023, 05:16 p.m. [X]. <<https://x.com/LeGrandRex/status/1683134086464823300>> [Consulta: 3 de juliol de 2024]
- Le Grand Rex (@LeGrandRex). "Vous savez bien qu'on adore la communauté #OnePiece et qu'on fera toujours tout pour faire des événements au #GrandRex! D'ailleurs quelque chose est prévu bientôt.... On dit ça.... 😊". 5 de juliol de 2023, 03:15 p.m. [X]. <<https://x.com/LeGrandRex/status/1676580520321327113>> [Consulta: 3 de juliol de 2024]
- Sos D. Toty (@SosToty). "Foi Simplesmente Incrível ver Gear 5 no CINEMA! Nunca pensei que seria possível e não conseguiria sem os Nakamas de Criciúma e Região que Abraçaram a Ideia. Épico!!!". 6 d'agost de 2023, 07:37 p.m. [X]. <<https://x.com/SosToty/status/1688242867989274625>> [Consulta: 3 de juliol de 2024]
- elden8512. (eldennn). "nobar gear5 bersama luffy 🗣️ gear 5 reaction #gear5 #sungodnika #luffy #onepiece #onepiece1071". 8 de juny de 2023. [TikTok]. <<https://www.tiktok.com/@elden8512/video/7264234199014493446>> [Consulta: 3 de juliol de 2024]
- anime.taoguo (tao guo Store). "Yesterday I watched Luffy 5 gear in the cinema with opfans, how about you? where did you see it#onepiece #luffy #luffygear5 #sungodluffy #anime #sungodnika

#opfans #onepiecefan #fyp". 8 de juny de 2023. [TikTok].
<<https://www.tiktok.com/@anime.taoguo/video/7264523252171541765>> [Consulta: 3 de juliol de 2024]

Lime Juice (@LordLimeJuice). "Crunchyroll, aniwatch (Zoro), Animepahe, 9 anime... Every fu*king site is down. Gear 5 literally broke the internet. #ギア5 #OnePiece1071". 6 d'agost de 2023, 04:16 a.m. [X]. <<https://x.com/LordLimeJuice/status/1688011053530279936>> [Consulta: 3 de juliol de 2024]

Artur – Library of Ohara (@newworldartur). "Crunchyroll and most anime pirating sites have reportedly crashed from too much traffic. Gear 5th has broken the internet #OnePiece". 6 d'agost de 2023, 04:38 a.m. [X]. <<https://x.com/newworldartur/status/1688016587381407744>> [Consulta: 03 de juliol de 2024]

Artur – Library of Ohara (@newworldartur). "Chapter 1044 was so big it somehow made it onto national French news". 29 de març de 2022, 03:46 p.m. [X]. <<https://x.com/newworldartur/status/1508802800293228554?lang=es>> [Consulta: 03 de juliol de 2024]

smindrawati. "Luffy style ... 😊🙄 Siapa tokoh idolamu..? Menurutmu values apa yang mengesankan dari One Piece.? Friendship and help those in need. Pursue your dream - never give up and losing hope. There are so many ways to teach wisdom and good values. Banyak cara mengajarkan kebajikan dan menjadi bijaksana. Tetap memilih menjadi orang baik dan bijak..! Jakarta, July 2023." 30 de Juliol de 2023. [Instagram] <https://www.instagram.com/p/CvTjshGJXQg/?img_index=1> [Consulta: 03 de juliol de 2024]

Saad D King (@saadverse213). "Did one piece really break the internet? [A huge thread 🗨️] <https://x.com/HAKAISHINPRINC/HAKAISHINPRINCE/status/1798764556485005357>". 6 de juny de 2024, 07:35 p.m. [X]. <<https://x.com/saadverse213/status/1798775332557951026>> [Consulta: 03 de juliol de 2024]

Luffy Gang (@TheLuffyGang). "The Gear 5 Hype is so real, I'm just waiting for it to break the Internet #ONEPIECE". 31 de juliol de 2023, 01:44 p.m. [X]. <<https://x.com/TheLuffyGang/status/1685979859271720960>> [Consulta: 03 de juliol de 2024]

PatClutch 🦊 (@ClutchGenes_A1). "One Piece fans after talking so much shit for gear 5 to end up not surpassing SSJ or UI and doesn't break the internet because everyone already knew about it.". 31 de juliol de 2023, 06:55 p.m. [X]. <https://x.com/ClutchGenes_A1/status/1686058018524344320> [Consulta: 03 de juliol de 2024]